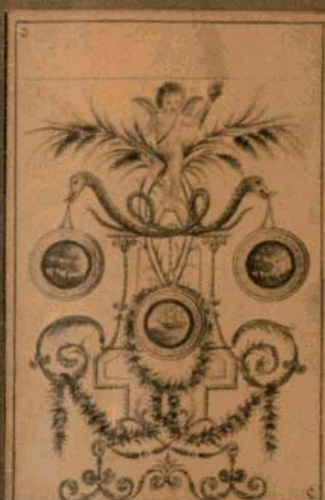

DE QUI SÓN LES CARTES

SOLC

martorell, octubre 1975

nº 30

51 día universal del AHORRO

**construye
tu futuro**

**SORTEO
DE**

2.500.000 ptas.
en premios

Septiembre Octubre 1975

Caja de Ahorros de Manresa

SOLARIUM
SOLARIUM
MARTORELL
MARTORELL

¡VISITE!

SOLARIUM DE MARTORELL

El Complejo Urbanístico y Comercial más importante de la Región.

INICIAMOS VENTA 2.ª FASE

VIVIENDAS - LOCALES - TIENDAS - ESTABLECIMIENTOS - OFICINAS - PARKING.

PISOS 3, 4 Y 6 DORMITORIOS

CALEFACCIÓN - ASCENSOR - PORTERO ELECTRÓNICO, ETC.

Entrada 150.000 Ptas. y facilidades 11 años.

Todos los que ya visitaron
"SOLARIUM" de Martorell,
dicen:

*"Es extraordinario...
No podíamos imaginar que fuese
una obra tan importante".*

Garantiza: **Cía. Española de Seguros de Crédito y Caución.**

Ingresos: **Caja Pensiones para la Vejez y de Ahorros**

Cta./cte. de

EPISA

INFORMACIÓN EN: **MARTORELL: Avda. 24 de Enero, núm. 1.**

BARCELONA: Ronda General Mitre, 161

Teléfonos 212 42 54 - 212 42 58.

CARTONAJES MARQUÉS, S. A.

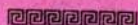
FÁBRICA DE EMBALAJES DE
CARTÓN DE PLANCHA

Oficinas:
Caballero, 29, 3.º A - Tel. 2390313
BARCELONA-14

Fábrica: CASTELLVÍ DE ROSANES

PINTURA Y DECORACIÓN

ISIDRO VIVES

C/. Francisco Santacana, núm. 32
MARTORELL

RESTAURANTE

Hostal de la Creu

Gran servicio a la Carta
BODAS, BANQUETES

Carretera de Madrid a Francia
Tel. 875 10 04 MARTORELL

CANSALADERIA

TOBELLÀ

EMBOTITS DE QUALITAT

Gral. Mola, 38 - Tel. 875 03 73
MARTORELL

La Verdadera Unión Española

Clínica en Barcelona y Molins de Rei
Servicio de Ambulancia o Taxi hasta
Molins de Rei, a cargo de la Cía.

Representante: NARCISO PUIG
Av. Vg. Carmen, 4 - Tel. 875 16 86
EL PLA - MARTORELL

RESTAURANT

EL CONGOST

Ctra. Barcelona - Tel. 875 10 21
MARTORELL

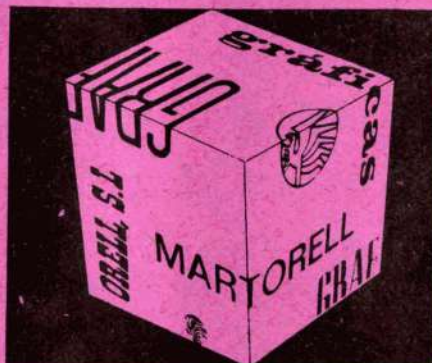
Tintorería

LA RÁPIDA

Lavado SUPER-SECO
a la vista del público.

Calvo Sotelo, 16 - Tel. 875 00 32
MARTORELL

GARAJE

ESCUER

Mecánica del Automóvil

Ctra. Madrid, 12 - Tel. 875 00 33
MARTORELL

Valentín Sabaté

MATERIALES
PARA LA CONSTRUCCIÓN

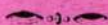
Yesos - Cales- Cementos
Mosaicos - Azulejos
Cemento Armado

Almacén Central de Ventas:
Pza. Horas, s/n. - Tel. 875 04 00
MARTORELL

ACADEMIA DE CHÓFERES

MARTORELL

Clases teóricas con proyección de
películas sobre señales y cruces.

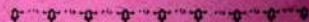

Calvo Sotelo, 1 - MARTORELL

PARA SUS EXCURSIONES...

AUTOCARES

Isidro Font

Paseo Cuartel, 3 - Tel. 875 02 03
MARTORELL

MANUFACTURES

TERMES

Toldos - Parasols - Sacs de lona

Calvo Sotelo, 132
Tels. 875 00 02 i 875 09 96
MARTORELL

CHAMPAÑA

RUBRICATIS

LUIS SANTACANA FABALT

CONSTRUCCIONES

Hijo de Antonio Parellada, S. L.

Calle Gomis, núm. 11
Tels. 875 00 84 - 875 00 91 - 875 73 58
MARTORELL

A. RIERA PARELLADA

AL SERVICIO DE LA CONSTRUCCIÓN

Líder de Marketing en España 1971

**Miembro del Club de Dirigentes de
Marketing de Barcelona.**

**Empresa galardonada por 2.ª vez
consecutiva con el distintivo
EUROFAMA-2000 por sus
SISTEMAS INTEGRALES DE
SERVICIOS (CONSTRUCCIÓN).**

***Materiales Construcción - Pavimentos y Revestimientos Cerámicos
Nacionales y de Importación - Aparatos y Accesorios Saneamiento -
Maquinaria y Herramientas - Prefabricados Carpintería - Pinturas y
Papeles Pintados - Sección Técnica y Decoración.***

**Carretera Madrid a Francia - Km. 593 - Teléfono *875 11 50
MARTORELL (Barcelona)**

**Delegación: Plaza Castells, 7 - Teléfono 883 21 62
IGUALADA (Barcelona)**

(Autopista A-2 Barcelona-Tarragona por Salida 5)

100 Televisores color Philips K-9 de 26"

y además...

2000 premios de 1000 ptas.
y 2000 premios de 500 ptas.

51 DIA
UNIVERSAL

DEL AHORRO

GRAN SORTEO

15 NOVIEMBRE 1975

Caja de Ahorros del Penedès

Editorial

Del color, mida i forma de les ales dels àngels.

El mes d'octubre, com a finals de setembre, l'Església celebra un parell de festes dedicades a uns éssers celestials que hem convingut d'anomenar àngels que vol dir, més o menys, missatgers.

Sobre aquest tema s'ha escrit molta literatura que no ha aclarit, fins al moment present, gran cosa i això fa que les disputes per als qui s'hi vulguin dedicar encara resten obertes i ho estaran molt de temps si Déu no hi posa remei.

D'antic, tenim la mania, que més tard s'ha convertit en costum, que els àngels porten ales. Contradicció evident perquè si són uns éssers enterament espirituals ja em direu quin paper hi pinten les ales materials, a més a més i per més irreverència, manllevades de les bèsties alades.

Els pintors i escultors en tenen bona part de culpa en aquesta confusió. Ens presenten diverses classes d'àngels: uns amb cap i ales solament, altres amb el seu cosset completament nu, però cos de nen, cara de nena i les inevitables ales, finalment ens fan veure uns joves amb cares femenines i amb unes ales descomunals. Tenim sort que els àngels no són d'aquesta manera.

Tampoc escultors, pintors i fins els poetes s'han arribat a posar d'acord sobre el color d'aquestes ales. N'hi ha de blanques, d'irisades, de daurades i de platejades. Que cadascú trïi la que més li agradi. Quant a les formes, la cosa ja és més restringida, no hi ha gaire varietat. Ales de colom i ales de cigne. I prou. Varien els colors, com hem dit. No gaire les formes. Hom preguntarà quina relació hi ha entre el que he dit i els temps que vivim.

No ho sabem.

O, potser sí que hi ha una resposta a la vostra pregunta. És aquesta: No perdem el temps en qüestions bizantines?

I encara una altra: que ara per ara solament ens és donat de parlar d'aquest tema. O de temes semblants.

Perdoneu.

	pàg.
Editorial	7
Lletres obertes	8
Contrapunt	10
Gent que es mou	12
El racó del corcò	13
Els fets i les persones	14
La fe, avui	16
Els carrers	17
Entre vist i sentit dir	18
Universitat. Aspectes	19
Memòria quotidiana d'ahir	20
Postals de Martorell	21
Els pobles, les viles, les comarques	22
Campaments 1975	28
Solc cultural	30
Cinema	31
Club Cine-Foto	32
Llibres	33

Portada i compaginació:

Joan Porta i
Antoni Vea.

Lletres obertes

La secció "Lletres obertes" publicarà totes les cartes que ens arribin signades amb el nom i cognoms de l'autor, així com l'adreça del mateix, no poden responsabilitzar-nos de la publicació de les que no reuneixin aquests requisits.

Un aclariment

Sr. Director de la Revista "SOLC".

Molt Sr. meu:

Pregant-li la seva publicació, li envio les presents lletres.

A la revista "Solc" n.º 28, corresponent al proper passat mes d'agost, i en la conversa sostinguda amb el Sr. Francesc Canals Codina, Alcalde de Sant Esteve Sesrovires, en el pàrraf que es refereix als problemes d'escolarització, es parla que els nens de nou o deu anys, o sigui quan comencen la segona Etapa de l'E.G.B., es desplacen a Martorell i diu textualment: "per fer el trasllat hi ha un autocar a càrrec dels pares, que porta els escolars al matí i els torna a la tarda".

El què voldria resaltar és que els alumnes que assisteixen al "Grup Escolar Generalísimo Franco", a més de tenir preferència per quedar-se a dinar al menjador escolar, el seu transport corre a càrrec de la Delegació Provincial del Ministeri d'E. i C. cosa que va ésser possible gràcies a les peticions dels interessats integrats en l'Associació de Pares d'Alumnes i a les actives gestions de la Direcció del Col·legi i Ajuntament de Martorell.

Crec que té la seva importància aclarir aquest punt.

El saluda atentament

J. A. ■

Sobre: "Alguns aspectes dels Col·legis de Martorell".

Sr. García:

Aunque desde el momento en que lei su artículo quedé convencido de que su autor es un irresponsable que no conoce las obligaciones de un padre de familia capaz de sacrificarse por el bien de sus hijos, ni las de un profesor que se dedica a guiarles en la suya para conseguir la mayor perfección posible en todos los órdenes, y que por ser usted una persona que no ha tenido la valentía de declarar su nombre y sí la cobardía de ocultarlo bajo un seudónimo, así como presentar como único testigo de su falsedad a un niño que por su edad es tan irresponsable como usted, por mi condición de Director de este Colegio, me veo obligado a refutar todos esos alegatos que, contra profesores, padres de familia y Señores del Ayuntamiento (como usted dice) ha proferido, y para ello le diré lo siguiente:

Se aumentaron dos horas de Gimnasia a petición de los padres, efectivamente, pero para otros cursos que hasta entonces no la tenían y no para los mismos alumnos como usted deja entrever en su artículo.

Respecto a lo que dice del Profesor de Gimnasia, considero que usted debió haber consultado con la mayoría de los niños antes de lanzar esa acusación que contra él hace en su escrito. He procurado enterarme de esos extremos y deduzco ser incierto que los niños de 8.º se encerraran en su clase y se negaran a hacer Gimnasia, pues es ésta una de las materias por la que mayor afecto sienten la mayoría, aunque para ella como para otras siempre hay quien manifiesta aversión por no querer someterse a la disciplina que requiere, tanto la práctica de la Gimnasia como en general todos los juegos y deportes dirigidos, cuyas reglas hay que respetar. ¿No será uno de los siete u ocho que de esta manera de ser había en la

clase de octavo quien tal vez le haya informado a usted falsamente?

Con relación a la Asociación de Padres he de manifestarle que, conscientes de que a ellos compete en primer lugar el deber de educar a sus hijos, cumplen lo mejor que pueden con dicha obligación llegando, si les es posible, a subsanar las deficiencias observadas por usted a causa de que las cantidades asignadas por el Estado no alcancen a cubrir el total de los gastos que la enseñanza ocasiona. Si el Colegio es la casa de sus hijos durante la mayor parte del día, y se produce una necesidad urgente, ¿esperarán que el Estado la remedie si para ello había de transcurrir por lo menos un curso, si ellos lo pueden hacer en unos pocos días? La obligación es del Estado, ya lo sabemos, pero en tales circunstancias, usted, siendo padre, ¿qué haría? Por su artículo, supongo que nada; usted se limitaría a protestar y, mientras tanto, su hijo lo estaría sufriendo.

Yo, por mi parte, no tendría inconveniente en que usted asistiera en alguna ocasión a una reunión de padres, para que se cerciorara que toda su preocupación es el bienestar de sus hijos (entre ellos Usted), robando horas de su bien merecido descanso que de **periodistas de tres al cuarto** como usted, sólo esperan recibir una crítica destructiva y malintencionada.

Sobre lo que dice de "los señores del Ayuntamiento", es verdad, son libres para llevar a sus hijos al Colegio que deseen, ya sea fuera o dentro de la localidad; pero esto no impide que cumplan con la obligación del cargo que ostentan y si no lo hacen así, allá ellos; con su conciencia; ahora bien, no sé si antes han cumplido o no, pero desde que yo fui nombrado Director de este Colegio he recibido para Él toda la ayuda que he solicitado, tanto por mi mismo como en unión con la Asociación de Padres de Familia.

Esperando que de ahora en adelante muestre una mayor comprensión y afecto por su Colegio, por sus profesores, por su Ayuntamiento y por su padre, se despidió de usted quien desearia ser su amigo

AMADOR SÁNCHEZ FERNÁNDEZ
Director del Colegio Nacional
"Generalísimo Franco"
de Martorell ■

Sobre: "Alguns aspectes dels Col·legis de Martorell".

Indignats per la publicació en la seva revista d'un article insultant la bona fe d'uns pares d'alumnes que amb un gran esforç treballem per un millorament de l'escola, injuriant un professor d'Educació Física, parlant sense conèixer-lo a fons del desinterès dels Srs. de l'Ajuntament, és pel motiu que ens dirigim a vostè perquè publiqui aquesta carta en la que intentarem explicar a l'opinió pública com funciona aquest "afer" que és com ha qualificat la nostra actuació el Sr. que s'empara sota el pseudònim de Carles Garcia.

En primer lloc l'Associació de Pares d'Alumnes vol ser representativa de tots els socis. Cada any a l'assemblea de final de curs es renova la meitat de la Junta i de candidats poden ser-ho tots els Associats; tant de bo hi haguessin empentes per entrar-hi.

Pregunta el Sr. Carles Garcia: "ha demanat l'Associació" que es canviï el professor o que aquest prescindi de la seva brutalitat". No, l'Associació no ho ha demanat, els pares estem al corrent de tot el que passa al col·legi directament pel que ens expliquen els fills i si a més tenim algun contacte amb els mestres, podem fer-nos una visió bastant clara del què succeeix, en aquest cas sabem d'algun antipedagògic "bolet" que podríem dir amb un excés de zel, se li ha escapat al citat professor d'Educació Física, també sabem del seu "Apa xicotets, que això va bé" que pronuncia amb molta freqüència i d'aquí a tractar-lo de "bàrbar, brutal i cruel", hi va un pas molt llarg. A més actua al col·legi davant els altres mestres i sota la supervisió del Director i ell mateix ens ha dit més d'una vegada que la seva actuació és correcta i que és un dels més competents dels que hem tingut.

Diu també l'articulista "l'Associació ha demanat més hores de gimnàstica", és veritat que uns pares, sobretot mares, van demanar que la Junta es preocupés perquè els monitors de gimnàstica es poguessin dedicar més hores a la pràctica de la mateixa, tant en la part masculina com femenina doncs hi havia nivells que no quedaven atesos perquè no hi havia temps material per estar per a tots en un col·legi que la matrícula sobrepassa

força els 500 alumnes. Hem de suposar que els pares que van demanar-ho ho van fer influenciats perquè els seus fills els havien dit que practicaven molt poca gimnàstica i no perquè volguessin entrenar-los per assistir a les Olimpíades.

Apart de l'explicat, aquest any degut al pla d'estudis resulta gairebé impossible trobar temps per encabir aquestes hores de l'E. F.

Continua l'article dient si "és que els alumnes no existeixen" o "perquè no són consultats", no sabem de cap col·legi d'E.G.B. que l'E. F. sigui optativa de l'alumne, sinó que és una assignatura com les altres que si un metge no acredita que el nen té una incapacitat, té obligació de practicar.

Igualment exposa: "que una vegada per protestar, la majoria d'alumnes de vuitè es tancà a la classe negant-se a sortir a fer gimnàstica". Quina imaginació més fèrtil deu tenir el nen d'aquest veí! Primer, no es poden tancar perquè no tenen la clau; després, consultats alumnes d'aquest nivell i el seu professor, resulta que del 35 nens van ser els 8 o 9 de sempre, ens van donar els noms i tot, nens que es neguen sistemàticament a fer l'E.F. estan, podríem dir-ne, futbolitzats i tot el que no sigui practicar aquest esport o algun altre que hi entri la pilota, no els agrada i al primer requeriment del Director van posar-se al seu lloc.

Diu també: "El meu veí per exemple, hagués preferit fer dibuix o treballs manuals". Per altra part ens dóna alegria que el nostre full informatiu encara que sigui "casualment" algú el llegeixi: ens costa molt de confeccionar, demanem sempre col·laboració, crítiques, punts de vista, que es dirigeixin a nosaltres per carta o de la manera que ho creguin més convenient i al no obtenir la major part de les vegades cap mena de resposta, ens desanimem i creiem que les informacions, que volem donar per mitjà d'aquests fulls, no es llegeixen i passen directament a la paperera.

És clar que de fet no podem fer moltes coses de tantes que en convindria fer. Diu que "arreglem deficiències motivades per la pobresa de l'ensenyament a l'Estat espanyol"; aquí sí que hem de confessar que diu veritat, però també intentem solucionar moltes coses que no vénen d'aquesta pobresa econòmica, sinó d'una altra pobresa cultural que costa molt de desarrelar.

Respecte al "desinterès o impossibilitat dels Srs. del 'Ayuntamiento'", portin o no portin els seus fills a aquest col·legi, sabem de l'esforç que es realitza per a la conservació i funcionament d'aquest edifici que des de l'any 1941 de la seva inauguració ha actuat sempre a ple rendiment usant-se tot el dia sencer degut a que funciona el menjador escolar i estant obert inclús a les vacances perquè serveix per a Colònies d'Estiu.

Nosaltres sempre que, com a Associació hem anat a l'Ajuntament a demanar la solució d'algun problema referent al col·legi, hem trobat la màxima col·laboració per part del Sr. Alcalde i l'ajuda econòmica necessària per tirar endavant unes obres de reparació que creiem necessàries o l'ajuda per a uns professors que no depenen del Ministeri d'E. i C. Això no vol dir que tot estigui arreglat i que el col·legi sigui perfecte ni molt menys, tenim plantejats problemes de difícil solució i més a curt termini, el que sí puc dir és que els dirigents de l'Associació estem atents a la problemàtica del col·legi, oberts a tots els suggeriments que ens puguin fer els pares dels alumnes amb els quals ens uneixen uns problemes comuns que és l'educació dels nostres fills, per la qual no hem d'escatimar cap esforç.

Aquesta carta oberta, Sr. Director, la signen pares i mares d'alumnes i voldríem que sense coneixement de causa no es repetís un cas com aquest tan lamentable d'atac enverinat a un col·legi de Martorell tan digne com els altres.

Reiterant la petició de que es publiqui al pròxim número de "Solc" per reparar una mica el mal que hagi pogut fer aquest tergiversat article, el saluden atentament

JOSEP PUERTA
LLORENC PUJOL
ENRIQUETA BAYÓ
JOSEP ALEMANY
RAMON BADIA i
17 pares d'alumnes. ■

Un lector opina

Sr. Ramon Palomera,
Director de "SOLC":

He llegit el número 29 de la revista.

He llegit també el treball d'en Josep Alemany i d'en Tomàs Salaet.

Dir-te que és un dels papers més lúcids apareguts a la premsa del poble i agrair-te la publicació de tan important document.

Passa'm, si et plau, el meu testimoni solidari de respecte i admiració al senyor Tomàs Salaet.

Teu,

J. BUSQUETS

Tardor del 1975. ■

DE QUI SÓN LES CARTES, Sr. DALÍ?

Nosaltres tenim tres respostes. Llegiu-les:

1884 — "BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ D'EXCURSIONS CATALANA", Tom VI, pàg. 206 a 219: "Excursió Col·lectiva a Martorell y al Castell de Sant Jaume (16 març 1884)"; Acta de l'excursió feta per Cayo Cardellach i Anfruns. Diu el Sr. Cardellach a les pàgs. 218-219:

"(...) tinguérem la satisfacció de visitar, encara que de pas, al distingit antiquari Sr. Santacana, avuy nostre delegat en Martorell, qui ab la galanteria y finura que'l distingeix nos mostrà á correscuytas algunes de les preciositats que atesora la seva casa, (...) també té una col·lecció (...) d'escuts estergits, rics ornaments d'altar, quadros al oli de reputats mestres catalans, alguns de propis; UN ARTISTICH JOCH DE CARTAS PINTADAS PER DIT SENYOR ab gran originalitat i delicadesa (...)"

1930 (1) — "L'ART EN L'AGRICULTURA. - Suplement a la Revista quinzenal AGRICULTURA, publicació de l'Editorial Catalana, S. A.". Article de Francesc Pujols: "L'Enrajolada o Museu Santacana de Martorell", 8 pàgines. Diu Pujols en la n.º 4:

"(...) Santacana, que era un pintor molt notable, com ho demostren les pintures que va deixar i el JOC DE CARTES A L'AIGUADA QUE VA PINTAR mentre vetllava a la seva mare (...)"

1975 — Setmanari MARTORELL, edició del 13 de setembre, pàg 7, "Visita del Pintor Salvador Dalí al Museo Provincial Santacana". Firma la notícia: CLOPAS. Diu en el penúltim paràgraf: "Aparte de admirar las colecciones de cerámica y pintura, lo que más le impresionó a Dalí fue la valiosa baraja dibujada por Fortuny, que será en breve reproducida a gran tamaño por el fotógrafo Descharnes y expuesta en el Museo-Teatro Dalí de Figueras".

La conseqüència immediata d'aquestes tres respostes és que existeix alguna persona o entitat que forçosament ha de donar una QUARTA i cabdal resposta: la del veritable nom de l'autor. Santacana? Fortuny?

Joaquim Ciervo, en el n.º 20 de el "Noticiari de l'Ateneu Enciclopèdic Popular", desembre de 1921, diu:

"A Can Santacana, de Martorell, pels anys de 1858, s'hi reunien Fortuny, Caba, Moragas, Lorenzale i altres fervorosos conreadors de la Bellesa plàstica". (2)

Pintà Fortuny en una d'aquestes visites les miniatures del joc de cartes?

Es pot pensar aleshores que el Sr. Santacana s'atribueixi deshonestament una obra que no és seva?

d'En FORTUNY? d'En SANTACANA?

Existeixen potser dos jocs de cartes similars, un de cada autor? On és, però, el segon joc?

Com és que fins al 1930, com a mínim, es parli d'una sola obra i aquesta atribuïda a Francesc Santacana?

En quin any es perd l'obra de Santacana i es descobreix la de Fortuny? O bé, si es tracta d'una sola obra, quin és l'examen pericial posterior al comentari de Francesc Pujols, que rectificà i afirmà que l'obra és de Marià Fortuny i no de Francesc Santacana? On és aquest document? Com està inventariada en el catàleg de la Diputació Provincial?

— — —
Observem com Dalí s'hi fixa. Atent, va descobrint amb ajut de la lupa les increïbles miniatures que una mà hàbil, ara tot d'un plegat no sabem de qui, va saber crear amb una delicadesa i perícia extraordinàries; obra d'art magnífica en la qual el profà hi admira, sobretot, constància i paciència en la realització; obra que sols es pot crear en moments de profunda solitud, de quiet silenci, com vetllant un malalt, una mare potser, com ens diu Pujols que fou realitzada.

Fixi's, fixi's, Sr. Dalí... Sabem que està admirant l'obra i l'autor. Li sembla més bona perquè sigui de Fortuny? Si és bona, és bona, oi? Si fos de Santacana, li tindria doncs la mateixa admiració, també?

Francesc Santacana i Campmany (1810-1896), per tota l'obra que realitzà al llarg de la seva vida, és digne mereixedor de poder figurar, Sr. Dalí, en el seu Teatre-Museu. Fins i tot, en una absurda concessió al sentimentalisme, que no puc evitar, crec que a Francesc Pujols, a qui aixeca un monument a Figueres, li agradaria tenir també a prop seu un Santacana, una obra de Francesc Santacana i Campmany.

Mentrestant, però, esperem que els crítics ens donin la QUARTA resposta: qui pintà el joc de cartes a l'aiguada que s'exposa al Museu Santacana de Martorell? Santacana? Fortuny? És obligació de tots fixar la veritat. Aquesta és la nostra contribució.

Ferran BALANZA GLEZ. ■

NOTES:

- (1) Aquest suplement de la revista "Agricultura" no té data. Queda una fotocòpia a la Redacció de "SOLC", Pl. de l'Església, n.º 1, per a qui vulgui consultar-la. Hem deduït la data de 1930 perquè tots els clixés que es reproduïxen pertanyen al Catàleg del Museu Santacana de 1929.
- (2) Claudi Lorenzale estava a càrrec de la càtedra de dibuix a l'Escola de Belles Arts de Barcelona, Llotja. Fou professor de Fortuny. Antoni Caba i Tomàs Moragas són condeixebles i amics de Fortuny.

El club de futbol local, l'U. D. Martorell, és un equip modest, no arrossega al seu darrera mils d'aficionats, ni les fitxes dels seus jugadors es compren per milions.

No per això és menys meritòria la labor de la gent que d'una manera o d'altra hi col·laboren o hi han col·laborat al llarg de la seva existència com a entitat del poble.

L'actual President, el Sr. Joan Barco, martorellenc d'adopció, i la Junta, hi tenen fixades moltes il·lusions.

El Sr. Barco, tot i parlant correctament en la nostra llengua ha tingut interès perquè l'entrevista fos publicada en castellà, per a respecte als socis que poguessin tenir dificultats en llegir-la.

1.ª - ¿Ha tenido algún resultado, la campaña pro 500 socios?

—Pues, sí; la campaña ha sido positiva, sin llegar a la cantidad que nos habíamos propuesto, aunque todavía se están apuntando nuevos socios y se continúa trabajando para la consecución de algunos más que bien podrían ser muchos padres de los muchachos que están bajo nuestra tutela y que en estos momentos pasan de 80.

2.ª - ¿Existe realmente interés por el fútbol local entre la juventud martorellense?

—Sí, es lógico que a los jóvenes que les gusta este deporte se interesen por formar en las filas de los distintos equipos de nuestro Club, a pesar de que la U. D. Martorell no dispone de medios, tanto económicos como en instalaciones, como para poder acoger a todos los que realmente quisiéramos, siendo éste uno de los principales problemas que esta Junta desearía resolver para bien de todos.

3.ª - ¿Acude el socio al campo o acompaña al equipo en sus desplazamientos, para animarlo?

—El socio acude a nuestro campo a presenciar cuantos partidos se realizan, aunque lo haga con cierta indiferencia, puesto que de un tiempo a esta parte, no se le han podido dar demasiadas satisfacciones y por ello son muy pocos los que acompañan a nuestro equipo en sus desplazamientos.

Nuestro deseo es el que esta temporada cambie el sino de nuestro Club y el socio se sienta más considerado y ligado a nuestros equipos.

4.ª - Aparte la esperanza de situar en mejor posición a la U. D. Martorell, ¿qué otros proyectos o mejoras han pensado?

—No cabe duda que las aspiraciones de todos nosotros para nuestro equipo son las de conseguir una buena clasificación, inclusive luchar por ese tan ansiado ascenso, pero además nuestro objetivo es el conseguir gran número de socios que den solidez a nuestro Club e inmediatamente después poder acoger a tantos jóvenes como sea posible que deseen iniciarse en este deporte.

5.ª - ¿En qué forma se mantiene económicamente?

—La U. D. Martorell se mantiene gracias a los donativos de los Sres. Socios, que siempre colaboran en cuanto se les solicita, gracias también a algunas empresas locales que desinteresadamente han colaborado y a la explotación en forma de alquiler de nuestras instalaciones, sin olvidar también la ayuda recibida de nuestro Municipio.

6.ª - ¿Cuántos equipos participan en las diferentes competiciones con el nombre de U. D. Martorell?

—La U. D. Martorell tiene en estos momentos los siguientes equipos: En primer lugar el Regional, un Juvenil, un Infantil y una serie de equipos Alevines, que al no poder participar en competición, su monitor o preparador Sr. Pascual, les

DEPORTIVA MARTORELL

Primer equipo de la
U. D. MARTORELL.

prepara una competición entre ellos, a la que acuden con gran ilusión gran cantidad de chicos hasta los 12 años, edad en que pasan al equipo infantil. Nuestra ilusión sería poder contar con otro equipo de infantiles, pero de momento nuestras posibilidades no lo permiten.

7.ª - ¿Quiénes son las personas que dirigen a todos estos equipos?

—Realmente son personas dignas de elogio, puesto que desinteresadamente pierden su tiempo de trabajo e incluso de ocio familiar para dedicarlo a la atención de los distintos equipos, intentando además de crear buenos futbolistas, hacer hombres sanos para nuestra sociedad.

8.ª - Por último, ¿qué les pedirían Udes. a los martorellenses que lean estas líneas?

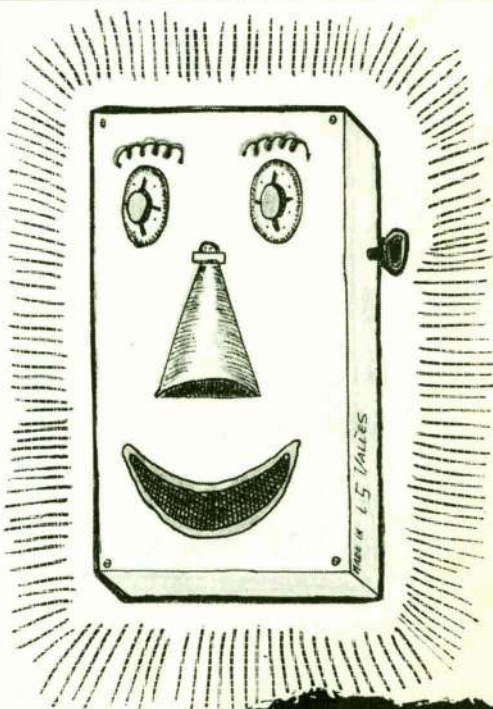
—Que comprendan que el nuestro es un Club modesto que necesita de la ayuda, tanto moral como económica, de todos los martorellenses, además de que den un margen de confianza a nuestro equipo para que éste pueda darles a todos, socios y simpatizantes, las satisfacciones que merecen.

Desde estas líneas doy las gracias a todos cuantos colaboran de una forma u otra a la buena marcha de nuestro Club, y también a la revista "SOLC" por haberme dejado expresar en ella.

LLUÍS GARCIA

¡INSTÁLELO EN SU TELEVISOR!
PODRÁ GOZAR CON LA CORRECTA AUDI-
CIÓN FONÉTICA DE LOS NOMBRES CATA-
LANES QUE LEAN NUESTROS INTELIGENTES
E INEFABLES LOCUTORES DE **RTVE**

el racó
del corcó

els fets i les persones

JAUME AMAT *pelegrí a Roma*

Poc més o menys deu fer vint anys que conec Jaume Amat i Bargués; qui no coneix el Jaume?, el "Diví Calb", tan familiar a tots?, l'Amat que va anar a peu a Roma el 1.950?, El Jaume Amat que ha tornat a Roma altra vegada a peu el 1975, en una espècie de "xe-queig" mèdic, com diu ell? Tothom el coneix, ho sé, però ara que el Jaume és lluny i que no es podrà enfadar —de moment— vull revelar-vos el meu coneixement de l'Amat en una espècie d'homenatge d'admiració per la personalitat que ha sapigut mantenir durant tants anys, d'independència i dedicació exclusiva al que sempre fou la seva vocació: les Belles Arts.

Com practica las Belles Arts Jaume Amat? No us penseu pas trobar l'imatge d'un creador revolucionari, perquè el que més practica Jaume Amat és un dilettantisme per l'art, consumeix art, viu per la contemplació de l'art. Jaume Amat admira Miquel Àngel i Da Vinci pels cossos formidables que saben dibuixar, s'hi extasia; frueix en la contemplació del detallisme dels gravats d'en Doré; a Jaume Amat, se li eixampla l'ànima contemplant les miniatures dels Beatus; viu per assaborir art, rara personalitat us direu, única potser, ja que es comú que es pugui fer objecte d'una vida la mera contemplació de l'Art.

A part, quina és l'activitat de Jaume Amat? Treballa també en l'Art, crea. Amat és dels pocs esgrafiadors que resten al nostre país, talent que Mar-

torell han aprofitat de forma ben minsa; dibuixa a la pluma com un clàssic, modela el fang com un mestre artesà del XVIII, coneix tots els secrets de la marqueteria, sap treballar la forja, domina la pintura; en fi, és home de gran habilitat per treballar en tot tipus d'activitat artística. Dóna classes de dibuix en les quals assisteixen molts infants de Martorell.

Un altre aspecte de la personalitat de Jaume Amat és la seva vocació per l'aire lliure; posseeix un extraordinari coneixement de la natura; de les nostres muntanyes, bèsties i plantes. Sortir amb Jaume Amat a la muntanya és tornar a casa coneixent quatre o cinc espècies més de plantes i reconeixent un cant determinat com el característic de l'ocell X.; segueix camins que tu no veus, va donant toponímia als llocs que trepitges, fins aquell moment desconeguts per a tu. De tant en tant va traient del sarró o una serreta o una podadora i arregla un pinet, un ginebró; t'explica: "guaita aquell arbre; fa tres mesos que estava ben fomat; el vaig arreglar per aquí, veus?, quina reviscolada ha fet!" Sí. Quí és la persona avui dia que té l'acudit d'anar al bosc amb unes tisores de podar per si és necessari d'arreglar algún arbre? Ningú. Es necessària molta sensibilitat per actuar d'aquesta manera.

A Santa Margarida, de la qual esperem poder parlar ben aviat, fa prop de tres anys que un reduït equip de per-

sones —quatre concretament— venim treballant tots els diumenges i festes en una labor d'investigació arqueològica que comença ja a donar fruits de molt grata compensació; Jaume Amat forma part d'aquest equip. En el treball que hem realitzat ha sapigut alternar a cada moment el llapis amp el pic i la pala, la cinta mètrica amb el dall, el garbellat de terres amb la construcció d'una maqueta; ha fet de paleta i ha estat bon jardiner; ha curat un ocell i ha traslladat una niuada de quatre petites serps a un

lloc on segons ell no puguin molestar, oposant-se que se'n matés cap; si una petita rata pinyada ve a les seves mans, li fa moixanes com si es tractés d'una criatura; amics meus, hi ha a Santa Margarida una senyora granota, grossa com una matrona, que fins i tot sembla que quan li parla, la granota l'entengui;

agafa la granota, l'ensenya al meu petit nebot de tres anys: "Guaita, no tinguis por, fes-li un petonet". El meu nebot, content, l'hi fa. Sé el que penseu: que tot això que explico semblen les floretes de Sant Francesc. Doncs aquesta és una altra dels aspectes de la personalitat de Jaume Amat.

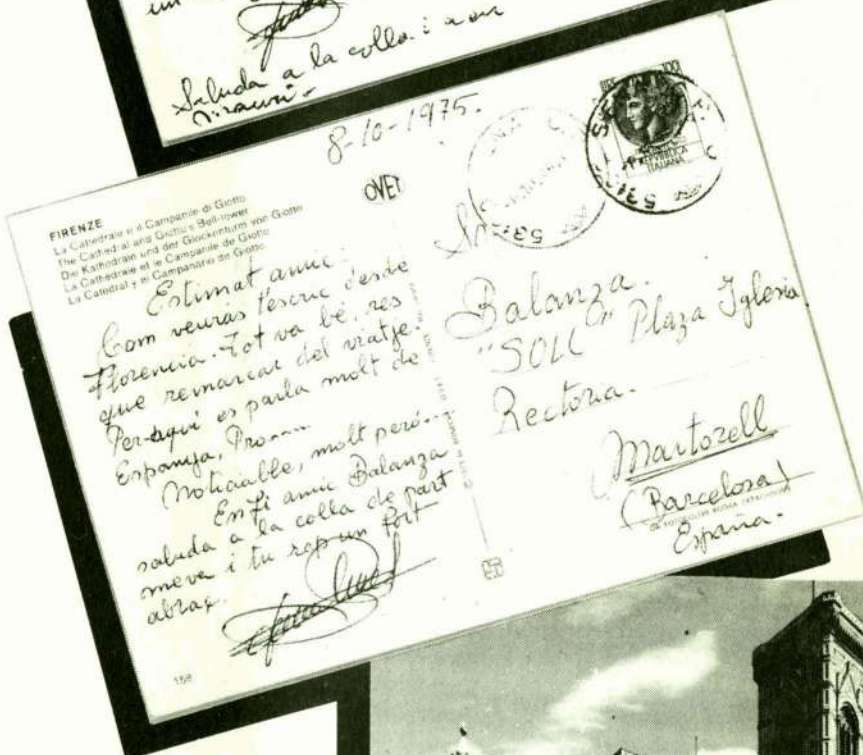
Què més podem dir de Jaume Amat? Té un projecte de retaule per a la capella de Sant Joan que frustraren els nous aires postconciliaris; té un projecte d'ornamentació exterior en pedra de l'església parroquial que no es farà mai; gràcies a ell el Pont del Diabre conserva mínimament alguns detalls de la seva primitiva construcció, com els perfils sobresortits de la gran arcada gòtica i que ell amb fotografies a la mà anava ensenyant al constructor Sr. Antoni Parellada, que amb gran sensibilitat anà recollint les observacions de Jaume Amat; si, es pot dir que mentre durà la reconstrucció, l'Amat quasi dormí al peu del pont. Exemple del reconeixement d'aquest zel es la salutació amb què invariablement se li dirigia sempre l'arquitecte Sr. Pallàs en la visita a l'obra: "Què Sr. Amat, com està el seu pont?".

Jaume Amat és un gran enamorat de totes les coses de Martorell; les sent amb força. Pot treballar en la construcció de les carrosses de la cavalcada de Reis i dissenyar a la vegada l'arc del portal d'entrada de la casa Santacana, del pati, com també pot sentir-se dolgut que no es demanés la seva intervenció per resoldre l'arc del portal de la casa Gausa, avui manifesta exhibició d'imperícia de qui el concebí en el seu estat actual. L'Amat, és curiós, sembla tenir com a lema el dels antics minyons escoltes: "Sempre a punt!"

El passat 13 de setembre SOLC acompanyada amb un sopar el bon amic Jaume Amat. El 14 començà des de Montserrat el seu pelegrinatge a Roma; el rebé l'Abat P. Just. Plovent arribà a Esparreguera als volts del migdia, on dinà de "pelegrí" a casa d'uns amics; sortí d'Esparreguera a les 5 de la tarda i arribà, també plovent, a Martorell a les 7; al vespre sopà a casa. M'explica que en la visita que féu a l'Alcalde de Martorell, Sr. León, dies endarrera, aquest li demanà que quan arribés a Roma demanés a Déu pel poble de Martorell; em manifestà que per aquesta intenció faria dir una missa dins les Catacumbes de Sant X (no recordo). Ens varem acomiadar fins Reis (?).

He començat dient que, a Jaume Amat, tothom el coneixia. Jo us l'he volgut presentar, com jo el conec. La gran obra de Jaume Amat, guaitau, no és altra que la seva gran personalitat, obres vives que molts pocs homes sabem realitzar. Que tinguis un bon pelegrinatge, amic!

F. BALANZA GLEZ. ■

Etales del pelegrinatge

Sortí de Martorell el dia 15-9-75. La primera postal que produïm ens diu que arribà a Arlés el dia 25 de setembre. La segona postal ens informa de la seva arribada a Florència el dia 8 d'octubre. Considerem que aquest és un testimoni viu de la ruta del seu pelegrinatge.

LA FE,
avui

TEMPORES

A les primeries d'octubre, l'Església celebra les anomenades "TEMPORES", mot que ve del llatí TEMPORA = TEMPS. Vol dir que es tracta d'uns temps especials, importants.

Tenen aquests temps tres intencions: acció de gràcies, penitència i petició.

Mirem ara com ho podem aplicar als temps d'avui.

Totes aquestes celebracions que per dissort passen desapercebudes a la majoria de cristians, porten una finalitat: la de convèncer-nos que nosaltres sols podem fer ben poca cosa, semblant a res. Vegeu-ho, si més no.

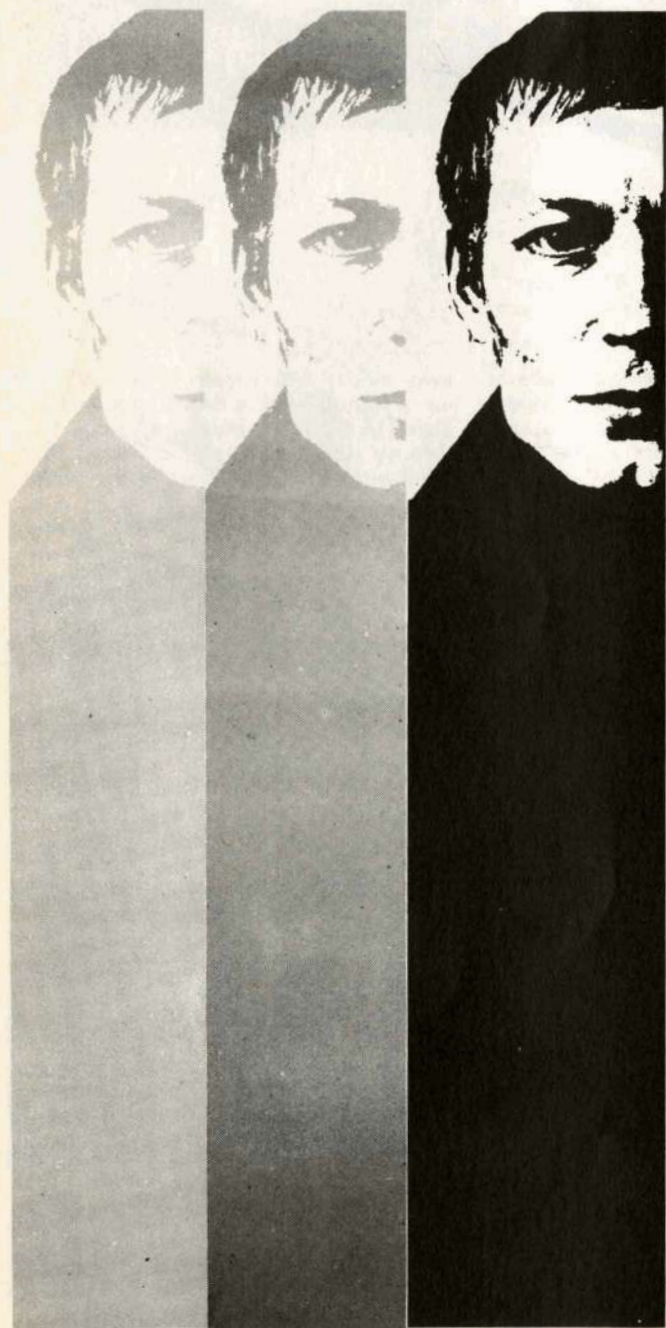
L'acció de gràcies et fa reconèixer que has rebut alguna cosa. Si l'has rebuda, és que abans no la tenies. Aquesta "cosa" és el munt de dons de Déu, siguin materials, siguin espirituals. De fet, sense ells som uns pobres mendicants.

La penitència ens recorda que no som perfectes, que amb tot i el nostre llegendari orgull de fer-ho tot i de fer-ho bé, els resultats tanmateix són ben minsos. El vespre de cada jornada, si som un xic conscients i repassem el dia que ens ha fugit de les mans, constatarem que moltes vegades els disbarats pesen més que les encertades.

Finalment, la petició ens retorna a la memòria el que hem dit sobre l'acció de gràcies. Som una colla de pobres, de necessitats que a cada pas ens cal demanar favors i ajudes. A Déu i als homes. Aquesta manera de fer comporta la humilitat de reconèixer les nostres limitacions, l'art ben difícil de conèixer-nos i la pràctica, encara més difícil, d'acceptar-nos tal com som. Solament des d'aquest punt de partida trobarem la veritable pista que ens pot dur a ser bastant el què volem ser. És el que en diem "tocar de peus a terra".

Crec que les "TEMPORES" agafades d'aquesta manera ens poden ajudar i molt a esdevenir més conscients que som fills de Déu. I alhora, esdevindrem més persones.

R. ■

mullar-se i seure

Del carrer "Pintor Sert", en podríem dir que és un afluent del Llobregat; això evidentment no lliga amb cap geografia, però el cert és que quan plou una mica fort, aquest disbarat geogràfic es converteix en realitat. Al poc temps d'haver plogut amb força, el carrer es va omplir d'aigua fins arribar a les portes d'unes botigues que hi ha al cap d'avall, i el pas entre "Buenos Aires" i "24 de Enero" queda tallat, almenys per als peatons, llevat que, està clar, un tingui ganes de rentar-se els peus i les cames, llavors que passi.

Aquest afluent del Llobregat no és tan antic com l'Anoia, però sí que ja comença a tenir bastants anys. El que volem suggerir no és

que es faci un "trasvase", però sí una claveguera, no és pas tan difícil; potser valdria la pena perquè després de cada "riuada", treure el fang dóna una mica de feina.

Deixant de banda el nou afluent del Llobregat, i fent referència a un altre pas molest per als peatons (el que es veu a una de les fotografies), cal assenyalar que molta gent diu que aquest jardinet, per molt necessitats d'espais verds que estiguem, es podria mirar de treure'l o de col·locar-lo d'altra forma; varem sentir dir: "Cal que et trobis amb els turistes del xampany, que ja pots agafar la cadira".

A. MAURI

entre vist i sentit dir

per Salvador Esteve i Figueras

● Referent a certs setmanaris, determinats punts de vista, ironies i d'altres qüestions.

Es veu que hi ha gent que no suporta la ironia, que la troba poc seriosa, gens convincent, sobretot, és clar, si el que es tracta amb ironia són els problemes municipals.

Diuen, i crec que és un punt de vista prou respectacle, que tractar les qüestions d'aquest tipus, amb ironia, resulta sovint una ximplesa i una ingenuïtat, que es veu rebutjada per tota persona seriosa.

No accepten la ironia perquè diuen que el que s'ha de fer és aportar idees i plantejaments més racionals als problemes.

Un servidor, fins avui, estava veritablement convençut que els qui havien d'afrontar els problemes municipals i resoldre'ls d'una manera racional i amb imaginació, eren els qui s'havien compromès a fer-ho acceptant càrrecs públics, com per exemple, el de consellers.

Si es vol que la gent participi en el plantejament i solució d'aquests problemes, crec que el primer que s'ha de fer és establir uns camins prou oberts, amplis, democràtics i suficientment atractius perquè la gent hi vulgui i hi pugui passar; tot el que no sigui fer això, crec que és endebades i fins i tot es pot caure fàcilment en la demagògia.

Mentrestant, sempre consideraré més vàlid el camí de la ironia que no pas el de la fàcil i servil adulació a què es lliuren sovint certes publicacions.

Respecte als senyors que tenen opinions i punt de vista, cosa

molt lloable i per dissort no massa freqüent, em sembla que a l'hora d'escriure'ls per a publicar-los, a més, naturalment, de procurar fer-ho d'acord amb les més elementals normes gramaticals, sense oblidar la sintaxi, perquè es puguin llegir sense massa esforç, sóc partidari que al peu de l'escrit o a l'encapçalament, s'hi posi, per a refrendar-lo, el nom i els cognoms de qui l'escriu, ja que em sembla deshonest que el qui fa l'article, emparat em aquest pseudònim, lloï o justifiqui habitualment una actuació pròpia o d'algun organisme al qual pertany. Crec que sempre quedarà més seriós i responsable firmar-lo que, posem per cas, signar-lo amb un pseudònim, sigui aquest "Aficionado al deporte" o "F", per exemple.

● El propassat dilluns, 29 de setembre, quan les mares van anar a cercar llurs fills als col·legis de Martorell, van poder veure una nota signada pel Sr. Alcalde i pel Cap Local de Sanitat, en la qual es comunicava que en una localitat veïna a la nostra s'havien produït alguns casos de meningitis i a continuació s'aconsellava que es consultés amb els respectius metges de capçalera sobre les mesures a adoptar en cada cas.

La gent, lògicament, es va alarmar bastant i qui més qui menys, va consultar el seu met-

ge, alguns dels quals van receptar unes medicines preventives, bo i gairebé assegurant que el perill era mínim, d'altres doctors no van considerar necessari ni fer això.

Aleshores, hom es pregunta: ¿Si el perill, en realitat, era o és mínim, per què alarmar la gent? I si en realitat hi ha o hi havia perill, ¿per què no es van prendre unes mesures generals per a tothom?

Aquestes són les preguntes que ens fem, junt amb molts d'altres convilatans i que probablement, com moltes d'altres preguntes, quedaran sense resposta.

Cal aclarir, que pel que hem pogut esbrinar, la veïna població, és Olesa de Montserrat i que els casos de nens afectats van ser tres, tots ells d'un mateix jardí d'infància.

● Segons va informar el Sr. Conseller de Cultura a la sessió plenària del dia 11 de setembre de 1975, el nou grup escolar, situat al grup d'habitacions "La Paz", començarà a funcionar, probablement, dintre d'aquest mateix mes d'octubre, ja hi han anomenats, per part del ministeri, onze professors d'E.G.B. per atendre l'alumnat, el col·legi consta de setze aules i segons el mateix Sr. Massaneda, cosa que corroboraren tots els consellers que l'havien vist, ha quedat molt bé.

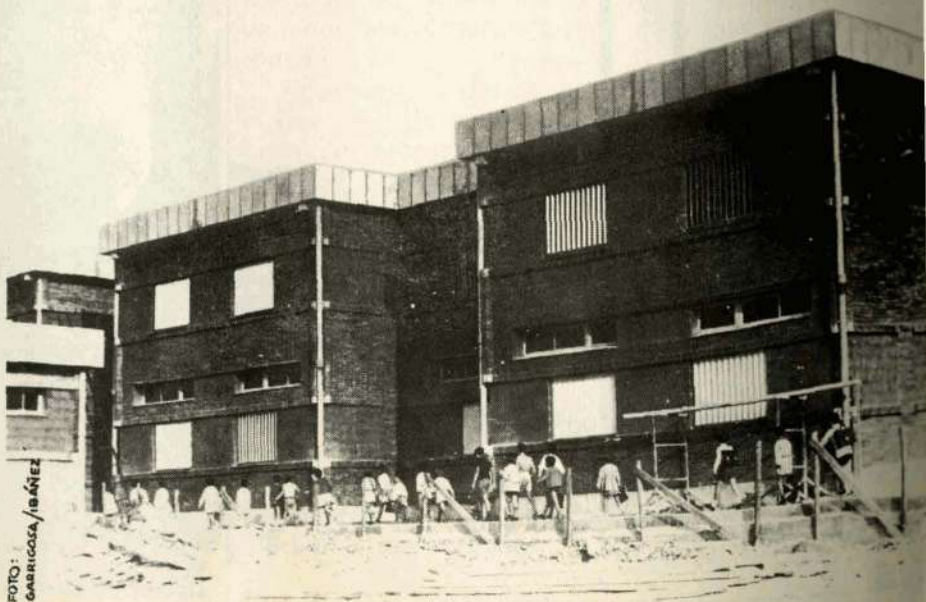

FOTO: GARCIA/BAÑEZ

UNIVERSITAT. ASPECTES

"UNIVERSITAT: Centre d'ensenyament superior dividit en facultats (de filosofia i lletres, de ciències, de dret, de medicina, etc.) cadascuna de les quals confereix els graus corresponents".

(Diccionari General de la Llengua Catalana - Pompeu Fabra -).

No! La Universitat constitueix un món més ple, més complexe, més viu, del que les fredes i rígides paraules d'un diccionari poden expressar. Es el lloc de confluència de gentes i idees, nucli de diàleg, camp de discussió... i també, és clar, "centre d'ensenyament superior".

La forja d'intel·lectuals vàlids i treballadors s'aconseguirà mitjançant la presència dels precedents pressupostos. L'estudiant d'avui ha de convertir-se, no en l'esclau sense saber per què del demà, sinó en la persona lliure i conciençada que desenrotlli la seva missió social advertint i solucionant els problemes que l'envolten a ell i als altres.

No! Un "centre d'ensenyament superior" no pot formar solament l'individu. Aquest ha de desenrotllar la seva personalitat ideològica mitjançant el contacte amb els companys, començar a viure clarament la situació política del seu país, i valorar-la dintre d'un clima de màxima reflexió. La Universitat és el futur, l'esperança; l'alumne del present vers enllà ha d'orientar el seu esforç d'estudiant.

Quan és parla de futur, és parla de participació; participació sense barreres, participació sense diferències. Ara bé, no és pot participar ig-

norant en què i per què. Per això, la Universitat ha de tenir obertes, no ajustades, les seves portes. L'individu tècnicament educat veurà més clar, on fixar la seva posició. La convivència universitària l'ajudarà a sospesar tendències, triar tendència. Es a dir, l'educació superior han d'ésser assequible per a tots.

En un país subdesenvolupat no és pot concebre la presència del "numerus clausus", selecció arbitrària, injusta, incoherent, il·lògica... La quantitat no s'ha de combatre mitjançant la reducció en alumnes, sinó fent possible l'ampliació en professors i centres.

La massa no és el problema. Ha d'aconseguir-se la instauració de plans d'estudis nous, racionals i estables en els quals és concedeixi major nivell d'iniciativa, crítica i valoració a l'alumne. El raonament és senzill: més qualitat en l'ensenyança implica més qualitat en la formació i en el futur deure professional de l'universitari. La selecció ha de donar pas a l'autoselecció. Serà el propi individu qui mostrarà la seva veritable capacitat DURANT l'estudi i exercici de la carrera, no EN una inconseqüent i ràpida prova escrita.

Així doncs, per tot el que creiem que la Universitat representa o hauria de representar, tant en l'àmbit polític com en el didàctic i social, ha d'ésser tractada més cuidadosament.

Hem dit que la Universitat és el futur, i el futur ha d'esdevenir millor.

JOSEP RUCAROLS ■

Amb la inauguració d'aquest nou grup escolar, sembla ser que quedarà resolt el problema de l'escolarització quant a E.G.B.

Ara, en aquest camp de l'ensenyament, sols ens queda per solucionar, el problema de la manca de guarderies o jardins d'infància (que per més que s'ha n'ha parlat molt, no s'ha arribat a cap realització concreta) i el de l'ensenyament del B.U.P. i de la formació professional.

Referent a l'escola de formació professional, es va dir a la mateixa sessió plenària, que Mar-

torell ocupava el segon lloc de prioritat a la llista provincial que ha confeccionat el Ministeri. Ignorem quina és la població que figura en primer lloc i si la realització serà immediata o no.

* * * * *

● L'Ajuntament de Martorell ha ofert, per a aquest curs que acaba de començar, amb càrrec al seu pressupost, dues hores setmanals de classes de català a tots els alumnes de les escoles nacionals de la Vila que es trobin a la segona etapa de l'E.G.B. Actualment, segons es va dir també, s'està treballant inten-

sament en la formació d'un equip de professors que pugui portar a terme la tasca amb tota solvència.

* * * * *

● A la nostra revista el mes d'agost informàvem de la proposta d'adquisició, per part de l'Ajuntament, de la casa anomenada Cal Nicolau Ric, per a destinar-la a edifici de serveis públics, possiblement Jutjat de Primera Instància. En la sessió plenària del dia 11, es va confirmar la compra, pel preu que ja havíem dit: 8.700.000'— a pagar en tres anys. ■

memòria quotidiana d'ahir

LA PLACETA

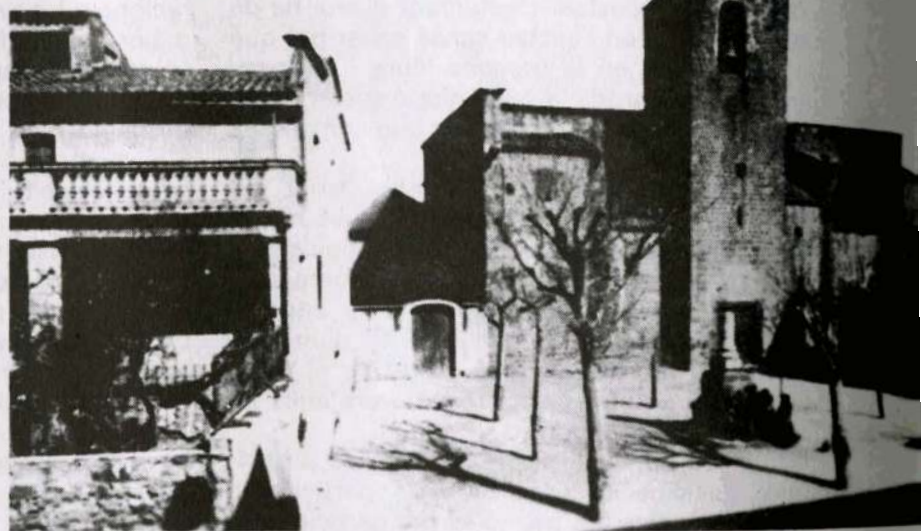
(Lletres a un amic d'infància)

Curiosa fotografia de la Placeta de l'Església abans de 1915. L'acabament del campanar en aquesta forma de "gorra de cop" ens serveix per a identificar les fotografies anteriors o posteriors en aquesta data, ja que a partir de la mateixa el Sr. Francesc Santacana i Romeu costejà l'acabament del campanar en forma piramidal. Segons el Cronista Municipal, Sr. Clopas, aquest cos singular que es veu sobre el campanar correspon a l'atalaia o fortificació que manà construir el Xic de la Barraqueta vers 1873 i amb motiu dels aconteixements de la Tercera Guerra Carlista. Aquesta foto es gentilesa del Sr. Francesc Miró.

Car amic, pensant, pensant..., crec descobrir en el declinar de la vida cert plaer en evocar coses del passat, especialment si aquestes pertanyen a la infantesa; obeint la força d'aquest sentiment, vull intentar de fixar en unes quartilles escenes succeïdes en aquell temps i en aquella placeta.

Migdia en ple estiu. Recordes amic que els qui anàvem a l'escola i tal vegada per motius econòmics nostres pares no pagaven un plus al mestre per perllongar una hora més de classe, havíem de posar fi a nostra tasca escolar a les onze hores del matí? Fins a les dotze, aquest espai de temps, el dedicàvem a jugar; el seu marc era la placeta de l'església. Mentre jugàvem, de tant en tant s'escoltava: "pam, pam...". Era el mall de cal Ferrer Menut. També es sentia el soroll del boix que feia el Ramon picant la sòla de cànem de l'espardenyà; s'oïa també el xerraqueig de la serra de cal Hermós; arribava a nostres orelles aquell "crec, crec...", que feia tot clavant claus el sabaté de cal Mitxano. Entremig d'aquests sorolls, s'escoltaven els cants de la cotillaire Casserres.

A nosaltres, en l'afició del joc, no ens deuria desvetllar cap interès aquell barreig de sons —que avui potser en diríem música de fons—; potser deuríem discutir acaloradament alguna jugada i enfurismats en la discussió ni tan sols teníem esment que sobre nostre i entre-

mig de les fullades branques de frondosos arbres, els ocells dialogaven tranquils i confiats.

A l'entorn de la font que hi havia al bell mig d'aquella placeta, voltada de quatre corpulents plàtans, projectant un ombra acollidora, s'hi reunien certs grups que continuaven el treball de ses respectives artesanies, tots ells procedents de botigues d'aquells encontorns.

Sense rellotge, però com si ho pressentíssim, nosaltres notàvem s'apropava l'hora del migdia, perquè els sorolls s'anaven extingint...; fins el brogit de les nostres discussions s'anava apagant. Tot de sobte: "gong... gong...!!". Eren les

dotze batallades que diàriament, a la mateixa hora, donava la campana grossa del campanar de l'església de nostra parròquia. El ressò de ses vibracions s'oïa des de molt lluny. D'aquest toc en deien "L'Àve-Maria". En aquella hora hi havia el costum que quasi tothom anava a dinar. Passats uns moments, excepte el piuleig dels pardals, aquella placeta restava deserta, solitària, amb un silenci sorprendedor. Els raigs del sol del migdia, a ple estiu, s'ajeien aplomats sobre la cúpula del campanar... Recordes, amic?

Lluís Mestres i Domènech
(Telobis, 1972)

POSTALS DE MARTORELL

per L. G. VALLES

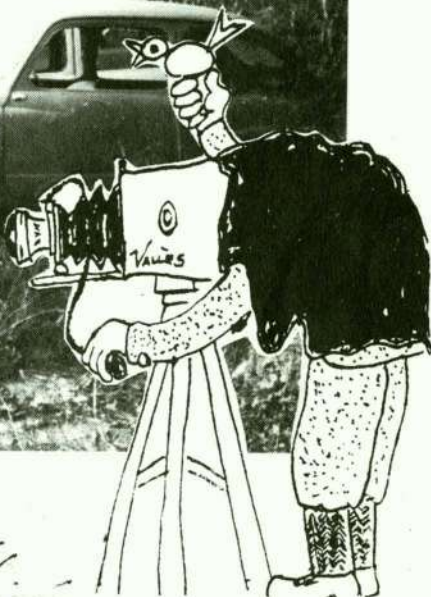
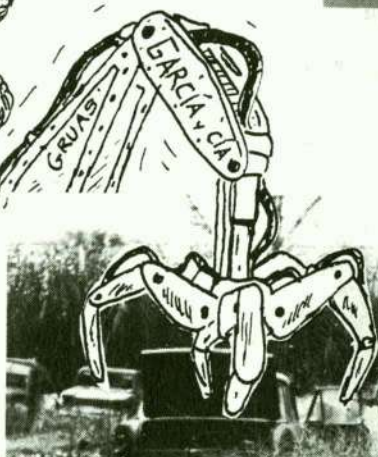

APARCAMIENTO ESTABLE

(No perdurable)

Un amigo nuestro que está muy al corriente de todo el asunto del "parqueo", ya que es botones del ordenanza del ayudante del Secretario del Sub-Jefe del Negociado de Multas, S. S., el Sr. García nos ha recomendado este parking, indicándonos que por mucho automóvil que se estacione siempre (mediante una máquinas especiales) encontraremos sitio.

"Si tots hi aparquessim aviat estarien sol.lucionats tots els problemes de circulació que patim a Martorell.

Cuando ya desesperábamos de hallar el significado de la nueva señal de aparcamiento, he aquí que el fotógrafo aficionado local García Jr. nos ha mandado la presente instantánea que recoge el momento de averiguar por sí mismo su correcto significado, que como puede verse quiere decir: "Això: que pot caure!"

Entrevista amb el Sr. Lluís Mitjans, Alcalde de Castellví

castellví
de
rosanes

En LLUÍS MITJANS i JULIBERT és jovenàs encara, alt i ceptat. Tota la seva personalitat revela l'home que ha bregat mentre ha pogut amb la terra de vinya i fruiterar que no sempre se li ha portat generosament i que ara ha hagut d'abandonar o de mig deixar. Se li nota la nostàlgia del seu treball de pagès, que ara no pot exercir a pleret. Treball de pagès que ell considera dur i difícil d'aprenentatge, però mai una deshonra o una vergonya. I mira el seu passat amb enyorança, no pas amb odi.

—Quants anys d'alcalde?

—Onze. I crec que són massa.

—Persones que habitualment viuen al poble?

—Unes 328.

—Hi ha estiuejants?

—Sí, però solament en podem donar un càlcul aproximat. Un miler, comptant-hi els de les urbanitzacions de Can Sunyer, el Tayó, el barri de Miralles i els qui vénen a les torres i pisos llogats dins el nucli de població. Cal afegir que als caps de setmana de gairebé tot l'any, la xifra de 328 es duplica i triplica.

—Actuació durant el seu mandat.

—Acabar algunes dependències del nou edifici de l'Ajuntament enllestint poc abans de prendre possessió del càrrec. Confecció i aprovació per la Comissió Provincial d'Urbanisme del Pla General d'ordenació de l'extens territori que té el municipi (17 q. quadrats). D'aquest pla general, la confecció del qual anava a càrrec de l'Ajuntament, en van sortir els plans parcials: El Tayó (en part realitzat i en part en camí d'ampliació), Can Sunyer (realitzat), Polígon quart de Can Sunyer (realitzat) i els de Can Alegre, Les Fontetes, Les Oliveres i Can Xandri (no realitzats encara).

—Tardaran molt a realitzar-se tots aquests plans parcials?

—Concretament no puc respondre aquesta pregunta. D'aprovats, ja ho estan. Ara bé, la realització depèn dels propietaris respectius.

—Altra feina feta?

—Sí. El pla d'ordenació del casc de la població. Renovació de la portada

i distribució d'aigües potables. Renovació i ampliació de la xarxa de clava-gueres. Compra i projecte del camp d'esports amb vistes a convertir-lo en camp poliesportiu. Modernització de l'enllumenat públic. Millores als carrers de la Font i de la Parra. Embelliment d'una part del camí del carrer de Montjuïc, fins ara bastant intransitable. Restauració del camí dels Àngels. Instal·lació del telèfon automàtic. Inauguració

d'una línia d'autobusos Castellví-Martorell a càrrec d'Autos Canals, S. A., servei que ens feia una gran falta. Per cert, aquestes dues realitzacions portaren una preparació de tràmits engorrosos i lents, que feien perdre la paciència i l'esperança de veure'ls realitat. També l'Ajuntament ha acondicionat dues sales del seu edifici: l'una per a les visites mèdiques, l'altra per a barberia. I encara n'acondicionarà una altra per a reunions del Club d'Esports de Castellví.

—Certament és una bona llista. Ha tingut facilitats?

—Com acabo de dir, hi ha hagut de tot. A vegades les coses no han sortit tan de pressa com hauríem volgut. Certament, he tingut qui m'ha ajudat, però a vegades els organismes superiors no actuen amb la rapidesa que hom espera, a vegades et trobes amb incomprendensions inexplicables, però, en general m'he vist recolzat. Del contrari hauria estat del tot impossible compondre aquesta llista. I tingui en compte que l'Ajuntament ha aprofitat exhaustivament totes les avinenteses que la Diputació oferia per tal de fer avançar els projectes. Crec que no n'hem pas desaprofitat cap.

—Ara, podríem parlar dels projectes?

—L'ampliació del camp d'esports. Projecte de portada d'aigües de l'Anoia, perquè la deu actual no basta. Però sobre aquest punt cal fer una aclaració. No es tracta pas de treure l'aigua superficial del riu que, per les raons que siguin, sempre baixa tèrbola i pudent. Hem construït un pou entre l'Anoia i el torrent de cal Tona. Dóna aigua bona i suficient per a les necessitats actuals i futures del poble. L'aigua serà portada al poble passant per modernes màquines de filtrar i clorar. Vull que consti la voluntat decidida de l'Ajuntament d'oferir un servei net i sense pors de contaminacions. I una altra cosa: aquest projecte i la seva realització serà subvencionada íntegrament per l'Ajuntament i algun particular. Al públic en general no li costarà ni cinc cèntims. Hi ha encara un altre projecte que en part és municipal i en part no. Es tracta del Pla dels Àngels, de 180 h. Comprèn propietats de Can Sunyol, Can Abat i Miralles i altres propietaris. Tindrà una zona urbana i una altra industrial.

—Aquest darrer pla no suposa la destrucció d'una part del paisatge?

—Evidentment hi haurà una certa destrucció del paisatge actual. No es poden fer miracles. Però tingui en compte que ja s'han marcat tres zones

verdes i que seran respectades: la compresa entre l'Autopista i l'Anoia, el territori dels Àngels, tots els voltants de Can Abat i de Can Sunyol. També que la zona urbana estarà separada de la zona industrial. Tampoc serà un espai totalment pla; es construiran una sèrie d'escalons que trencaran la monotonia d'un paisatge sense relleus i solament un o dos dels torrents seran aconduïts subterràniament. En la confecció d'aquest pla hi ha imperat la norma de respectar fins allà on sigui possible l'obra de la naturalesa. Finalment, hi ha el projecte d'asfaltar tots els carrers.

— *Existeixen plans parcials no aprovats?*

— Aquest és el meu cavall de batalla. He aconseguit que dins el nostre terme municipal no hi hagi ni un sol pla que no estigui aprovat convenientment. Ho dic amb tota franquesa, considero un robatori el vendre parcel·les d'un pla que no està aprovat i això, mentre sigui alcalde, no ho consentiré, pesi a qui pesi.

— *Castellví, fins ara, era una zona agrícola i bosquetana. Com veu aquest panorama?*

— Molt malament! L'agricultura aquí, està perduda. I per dues raons: primera, la deserció del jovent. Davant l'incertiu de la indústria, vull dir dels guanys que proporciona, els joves se'n van a la fàbrica o a l'oficina. Molts d'ells no en volen saber res, dels camps que tan amorosament —aquesta és la paraula!— havien conreat els seus avantpassats. Tot ve del fet que l'agricultura, malgrat moltes promeses, ara com ara, no rep el suport ni l'ajuda que li caldria. L'altra raó és la pobresa de la nostra terra, molt trencada i penjada, on es fa difícil establir camps i cultius mínimament extensos per a ser cuidats amb mètodes moderns i més rendables. El pagès que encara es veu amb força es desanima de cuidar vinyes costeres on el fruit és magre, el treball és permanent i la recollida és sempre problemàtica: una pedregada, una gelada tardana pot destruir en un quart la feina de tot l'any. Amb aquest panorama ja em dirà quines ganes hi ha de treballar la terra... si en altres llocs i sense tants de riscos pots assegurar un jornal que cau puntualment cada setmana o cada mes. Quant al bosc, passa el mateix. Quins forns cremen llenya? Qui neteja el bosc? Els arbres i els matolls creixen a la bona de Déu. D'aquí aquests espantosos incendis forestals. Ara bé, aquest és un problema que mereix un tractament especial. Perquè, de solucions, en trobaríem, evidentment.

— *Vol parlar de la situació econòmica de l'Ajuntament?*

— Miri: l'any 64 hi havia un pressupost de 250.000 pessetes. Enguany ha pujat a 1.800.000. L'any vinent serà de 3 milions.

— *Si algun dia convingués fer reunions de veïns sota la seva presidència, hi veuria cap inconvenient?*

— Per la meua part, no. Però sempre que tinguessin caràcter constructiu. De fet, ja n'hi han hagut amb els del Tayó i el de Can Sunyer.

— *Com a opinió particular: com creuria que han d'ésser els alcaldes: designats o elegits?*

— A tota marxa s'està preparant la Festa de Sant Miquel, titular de la parròquia i la festa del avis o l'Homenatge a la Velleja. El programa no sofreix gaires variacions respecte als dels anys passats, però sempre estan concebuts amb una finalitat: recordar el nostre Patró i oferir als qui ja han passat la setantena, una festa agradable que els endolceixi la vida plena de creus i bastant buida d'hores alegres.

— Un grup de jovent té ganes de reemprendre la tradició teatral, tant arrelada al nostre poble. Els problemes que hem de solucionar són grans, sobretot el del temps, però estem decidits a presentar una obra cap als vols de la primavera. Veurem si en sortim airosos. De moment i per començar, a la festa dels avis ja hi haurà la representació d'un sànet d'Apel·les Mestres.

— La verema enguany, no ha estat massa ufanosa. Més de mitja collita i pareu de comptar. No trobem estrany que ningú se'n refii massa de la collita. Amb un desempament total o gairebé total, el pagès es veu obligat a cercar

— Elegits. I crec que la política actual va per aquest camí. En el que no em defineixo és en la forma com s'han d'elegir.

— *Vol afegir res més?*

— Suposo que ja he dit moltes coses. Però voldria afegir que el meu pensament és que l'Ajuntament ha de servir al poble. Que no es poden fer les millores sense el degut permís, cal jugar tan net com es pugui i agrair a "SOLC" la possibilitat d'aquesta entrevista, d'aquesta manera per convertir-se en una autèntica revista comarcal.

Per l'Entrevista:
RAMON PALOMERA ■

altres feines més lucratives. I menys exposades.

— Hi ha dibuixat el projecte d'un rafal a la porta del temple que en temps de pluges fortes deixa passar l'aigua cap dins, causant estropicis. Quan el projecte estigui acabat, s'exposarà al públic.

— El 31 d'agost fou celebrada la Diada del Subnormal, que més aviat n'hauríem de dir la Diada d'ajuda al Centre d'Educació Especial de Martorell, centre que treballa àrdidament per tal que els disminuïts físics o intel·lectuals puguin integrar-se com més millor dins la nostra societat i no formar un grup apartat d'ella amb totes les terribles conseqüències que comporta aquest estat de coses. Pocs dies després eren entregades les 44.871 ptes. recollides durant la celebració d'un acte senzill en una de les dependències del Centre, fet que reproduïx la foto adjunta. Quantitat petita per a les necessitats de l'Entitat. Quantitat gran, si considerem que Castellví és una població de la comarca martorellenca.

S. ■

gelida

**LES NOVES ESCOLES: UNA ESPE-
RANÇA:** Davant l'admiració de la comunitat gelidenca —la qual no ha vist realitzar obres d'empenta des de fa molts anys a Gelida—, les noves escoles avancen amb delit i fan patxoca. Precisament aquests dies s'han cobert teulades i la casa del guardià ja està a punt. L'obra —la qual representarà per a Gelida l'abandó d'uns locals sense condicions—, es preveu que estigui llesta per a poder funcionar durant el proper curs 1976-77, donant terme a la seva construcció iniciada el febrer d'enguany i adjudicada a l'empresa Joan Viladrich per un import de 40.640.000 pessetes, mitjançant el Ministeri d'Educació i Ciència després de cinc subhastes consecutives.

25 ANIVERSARI DE LA CORAL INTIMITAT: El diumenge dia 12 d'octubre, la Coral Intimitat celebrà el seu 25.e aniversari d'existència com a succeïdora de l'antiga Coral Artesans creada a Gelida l'any 1897 sota el lideratge d'en Clavé. L'entitat desaparegué l'any 1939 com tantes valors culturals autònoms, i des de l'any 1940 intentà renèixer, cosa que no assoliria fins l'any 1945 definitivament, amb la decisiva empenta del Mestre Pere Pallarès i Guilerà, que ha estat un dels motors d'aquests 25 anys de cultura musical arreu del País. Els actes s'iniciaren el matí amb una gran concentració de cantaires i senyeres a l'Església Parroquial, on el Cor Parroquial —format també pels de la Coral Intimitat— cantà la Missa gregoriana de Perosi. Sortint d'Ofici, la Societat Coral La Floresta de Sants, Coral Intimitat i les representacions de totes les societats corals del Baix Llobregat, interpretaren diverses cançons. Posteriorment, la comitiva es dirigí al carrer Anselm Clavé, on davant de la plaça d'homenatge col·locada en el 75 aniversari de la Coral gelidenca —el 1972— es col·locà una corona de llorer i s'interpretaren cançons i s'imposaren unes cintes commemoratives a totes les senyeres

assistents, i es celebrà un dinar de germanor. A les 6 de la tarda tingué lloc un acte d'homenatge al Mestre Pere Pallarès, amb un selecte concert, danses i poesia, a càrrec de La Floresta de Sants, Esbart Joventut Rocasagna, Coral Intimitat i concert a càrrec de l'Orquestra de Cambra d'Acordions de Barcelona, interpretant obres tradicionals i populars, Bach, Mozart, etc. Finalment, i com a cloenda dels actes, s'interpretà conjuntament "L'Empordà", del Mestre Enric Morera.

1.ª MOSTRA DE LA PRODUCCIÓ INDUSTRIAL DE GELIDA: Del 25 d'octubre al 23 de novembre, tindrà lloc a la Galeria d'Art Sol Solet, la 1.ª Mostra de la Producció Industrial de Gelida. Aquesta primera edició reunirà tot el que es produeix o tracta a Gelida, des de totes les classes de paper fins les confeccions, làmpares, vins, olis, construccions, metal·lúrgia, etc., aplegades per primera vegada i de cara a una millor promoció dels productes que neixen a Gelida.

IV CONCURS LITERARI SANT RAMON DE PENYAFORT: Convocat pel Museu de Vilafranca, Ajuntament i

Caixa d'Estalvis del Penedès, han estat publicades les bases del IV Concurs Literari Sant Ramon de Penyafort. El cartell de premis, és el següent: Premi de 25.000 Ptes. del Molt Il·lustre Ajuntament de la Vila, al millor treball sobre un tema vilafranquí, ja sigui arqueològic, històric, geogràfic, científic, biogràfic, social, folklòric, artístic, econòmic, urbanístic, etc. Premi de 25.000 Ptes. de la Caixa d'Estalvis del Penedès, al millor treball sobre un tema penedesenc, ja sigui arqueològic, històric, geogràfic, científic, biogràfic, social, folklòric, artístic, econòmic, urbanístic, etc. Els treballs, que han d'ésser inèdits, en català o castellà, s'han de trametre a la Secretaria del MUSEU DE VILAFRANCA, Plaça de Jaume I, i a nom de "IV Concurs Sant Ramon de Penyafort", per tot el dia 5 de desembre vinent. En la festivitat de Sant Ramon, 7 de gener de 1976, es celebrarà la festa literària i tindrà lloc el lliurament de premis. Una il·lustre personalitat glosarà el significat de l'acte. Totes les persones interessades poden demanar les bases a l'Equip Recerca - Galeria Sol Solet, carrer del Sol, 32, de Gelida. Tels. 487-248.

ENRIC CARAFÍ MORERA
Equip Recerca

Projecte del nou Grup Escolar

castellbisbal

FINS DE L'ASSOCIACIÓ DE PARES DE FAMÍLIA

L'associació de pares de família de la parròquia de Castellbisbal, la van constituir un grup de joves pares de família i el Sr. Rector de la parròquia que sentien la necessitat i interès pels problemes humans i culturals que cada dia són més degut al creixement de la vila.

El motiu de la nostra actuació és clar i significatiu i no volem amb els nostres actes minimitzar el treball del nostre municipi sinó tot el contrari. És perquè, ajudant-nos, entre tots puguem resoldre els nostres problemes i preocupacions de la vila dins dels nostres estatuts dels quals hem obtingut l'aprovació de les nostres autoritats locals.

La línia que ha de seguir aquesta associació és totalment legalitzada i es regeix, com hem dit, per uns estatuts que abarquen una sèrie de temes com són:

La participació en la formació integral dels fills dels socis creant i impulsant les activitats necessàries per aquest fi.

La defensa dels drets escolars relacionats amb la formació cristiana, cultural, patriòtica, social i humana.

Vetllar per la defensa del patrimoni artístic i la naturalesa de la població.

Promoure i vetllar la vida cultural, moral, cívica i la qualitat de vida de la població, etc., etc.

Aquests són uns dels articles més importants que oferim al lector perquè tingui una idea d'aquesta associació. També es faciliten aquells mitjans que estan encaminats a l'organització de conferències, curssets, cercles d'estudi, col·loquis, publicacions, jocs recreatius i esportius i d'altres que siguin proposats i aprovats per l'assemblea general.

Per tots els vilatans són ben conegudes les realitzacions com les que anomenem: Instància a l'Ajuntament impugnant l'abocador (vertedero) controlat que CERCONSA pretenia posar en el terme i que afectava directament a Costa Blanca. Adhesió al Congrés de Cultura Catalana promogut pel Col·legi d'Advocats. Presentació d'un col·loqui audiovisual sobre el nou diari "Avui" que promou Premsa Catalana, acte que es va fer conjuntament amb la Germandat de Pagesos. A proposta de la federació es trameté al Excmo. Sr. D. Carlos Arias Navarro, President del Govern, el següent telegrama: "Gravemente preocupados problemas enseñanza más inmediatos: doble titu-

lación alumnos 8.º E. G. B., falta plazas B. U. P. y Formación Profesional próximo curso y continuando mismas deficiencias para E. G. B. especialmente jóvenes más populares solicitamos respetuosamente inmediata actuación asegurando adecuada escolarización alumnos afectados evitando gravísima situación próximo septiembre.—Saludos".

"L'ermita del Castell" i terrenys de l'entorn als quals ja es treballa per a fer-hi un magnífic parc o jardí que pot ser l'orgull de la vila ja que la seva situació és privilegiada i constitueix un dels miradors més importants del Baix Llobregat.

S'ha adreçat un lloc per a esplanai i esbargiment de la mainada.

S'han organitzat una sèrie d'actes culturals com aquests: teatre infantil, excursions de la mainada acompanyada de monitors.

Per la revetlla de Sant Joan es van fer els focs i se'ls donà el relleu que antigament tenien i que molta gent ignorava.

També l'associació s'interessà pels problemes de les escoles, dels mestres i dels parvularis junt amb les autoritats locals, que han fet tot el possible per alleugerir aquests problemes. La situació no ha quedat molt clara, però entre tots cal empenyer per aconseguir treure les dificultats que la vida ens posa enmig del camí per provar les nostres forces que nosaltres (associació de pares de família), socis i tots els Castellbisbalencs cal que enfrontem amb la millor predisposició.

Arribada de la Flama del Foc de Sant Joan a Castellbisbal

Aquest any la nit de Sant Joan va tenir un caràcter diferent. L'encesa dels focs no va ser simplement això: encendre una foguera, sinó que va comportar tot un símbol de germandat, emparat en una tradició mil·lenària als països catalans de França i d'Espanya.

Des de fa més de deu segles, la flama és encesa al Canigó, en el cor de Catalunya, i des d'allà és portada a la Cerdanya francesa i a la resta del país català, unint en un mateix esperit els costums i el pensar de les dues bandes del Pirineu.

Aquest any Castellbisbal s'ha unit per primera vegada a la continuació d'aquesta tradició, fins ara no coneguda per la majoria del poble.

Malgrat la propaganda que es va fer els dies abans de St. Joan, érem pocs a l'entrada del poble a esperar l'arribada de la flama. No obstant, el clam de la comitiva dels cotxes, amb els vius colors de les banderes i les insignies, va fer sortir la gent als portals, i qui més qui menys va quedar parat davant l'espectacle que se li oferia als ulls, poc vist fins ara, i al final vàrem ser molts a escoltar el pregó i a ballar sardanes. L'any vinent, totes les llars han d'estar representades en aquest acte de tradició que es remunta als principis de l'existència i cultura del país.

La flama es va anar a cercar a Sardanyola amb cotxe, i del Canyet fins al foc, situat al mig del poble, un eixam de trenta cinc nens, van cobrir el recorregut a peu, donant-se els uns als altres, a la mà, la torxa encesa. Col·laborant tots plegats, sense afany de distinció, lluny de cap esperit competitiu. La cursa de la quitxalla va ser l'inici de l'alegria que va envoltar tota la festa.

Cada any es dedica la jornada a algun català insigne. Aquest any va ser en Pep Ventura, que, sinó català de naixement, sí d'esperit, com ho va demostrar al compondre gran part de les sardanes més populars. A ell va estar dedicat el Pregó, en el que el nostre compatriota senyor Torres, va fer una ressenyança de la festa, el seu significat, i de la personalitat de l'homenatjat.

Castellbisbal hi va donar a més, un aire local a l'arribada de la flama, aprofitant el caràcter d'homenatge a la sardana que aquest any tenia.

Ho vàrem dedicar, en particular, a en Pere Pidelaserra, el "Peret Manel", tan aimant ell del nostre ball popular i de totes les tradicions catalanes.

Al final de la ballada de sardanes tots ens reunírem al voltant del foc encès i això va ésser el colofó de la festa, que esperem que sigui la primera d'una llarga continuïtat. ■

Darrera de l'església parroquial del poble hi ha un petit terreny que antigament era "L'hort del Rector". Al passar el temps i arribar el progrés, va deixar de cultivar-se. No cal dir que es convertí en un mar d'herba paràsita, alguna de les quals assolí l'alçada de dos metres.

El senyor rector, al veure l'estat del seu antic hort en tant llastimós estat, el cedí a la Parròquia a fi d'instal·lar-hi un lloc d'esbargiment per a la mainada, cosa que es va aconseguir amb l'esforç d'un grup de joves que, treient-se hores de llur treball quotidià el va agençar. Varen instal·lar-hi bancs, trampis, barquetes... en fi: quedà un racó bastant acollidor.

Dissortadament no durà gaire aquest lloc d'esbargiment, car al no respondre a ningú de gran de la mainada que hi havia a jugar, el senyor rector es va veure obligat —després d'un temps de cuidar-se'n ell mateix— a tancar-lo.

Al pas dels anys, molts d'aquell joves que ajudaren a arranjar-lo, s'han convertit en pares de família. Avui senten en la pròpia carn, en les persones dels seus fills, la necessitat d'un lloc d'esbarjo. Varen demanar al senyor rector que obrís de nou el pati, prometent-li fer-se'n ells responsables. Hi accedí. Es va tornar a arranjar, perquè com és normal, l'haver passat tant de temps tornava estar gairebé impracticable per als fins proposats. I tots els diumenges s'obren les portes del citat esbarjo, sota la mirada atenta d'un

Un espai necessari

matrimoni, que cada setmana es re-lleva.

Però... els temps han canviat i si abans s'omplia de quitxalla, ara no n'hi ve ni una quarta part. O surten amb els seus pares d'excursió, o bé es queden a casa mirant els programes de la televisió.

Ara bé: malgrat que aquesta afirmació sembli indicar que un lloc així ja no faci cap falta, és ben bé tot el contrari. En fa, i molta. M'explicaré En el nostre poble no hi ha cap lloc municipal on la mainada pugui esbargir-se, i l'interès dels matrimonis responsables de l'Esbarjo Parroquial és que es pugui obrir **CADA DIA**, puix ens consta que els dies feiners sí que hi aniria la quitxalla. Ho hem exposat al senyor Rector, això d'obrir-lo a diari, però ell diu que sense una persona gran que en sigui responsable, no s'hi atreueix.

Els matrimonis que ens en cuidem els diumenges, no podem fer-ho els dies de feina, car tots tenim les nostres obligacions. Per altra part tampoc comptem amb cap mena de fons per a pagar algú que vulgui cuidar-se'n.

Com podem arranjar-ho? Hi ha moltes maneres. Pensem-hi entre tots pel bé dels nostres fills. ■

Fútbol

El fútbol en Castellbisbal cuenta con el C. F. Castellbisbal y el C. Atco. Castellbisbal.

El primer equipo del C. F. Castellbisbal, fundado en 1913, milita actualmente en el Campeonato de 3.ª Categoría Regional, organizado por la Federación Catalana. Lo componen la mayoría, jugadores del pueblo y algunos de las poblaciones vecinas de Rubí y San Cugat. Cuenta además con un equipo juvenil y otro infantil. Para la presente temporada se ha pensado en federar un nuevo equipo de Alevines, debido a la gran cantidad de chavalines pequeños que tienen afición por jugar.

Respecto al C. Atco. Castellbisbal, de más reciente formación, lo componen generalmente chicos del pueblo. Disputan actualmente el Campeonato de Educación y Descanso.

Catequesi

Per demanar la gràcia de l'Esperit Sant, les Mares Catequistes, el dimarts,

dia 23 de setembre, tingueren una celebració de reflexió sobre la fe que fou dirigida pel Director de la Catequesi de sector.

El curs començarà el 6 d'octubre pels alumnes de segon, tercer i quart d'E.G.B. que llurs pares hagin sol·licitat el seu ingrés.

Diada de la Parròquia

Amb molta animació s'han començat els assaigs de cançons, sota la direcció de nostre compatriota Jordi Arís, per participar a la vetllada del Dia de la Parròquia.

La Jornada, que s'escau el diumenge 19 d'octubre, ha d'ésser, a semblança de les primitives comunitats cristianes, un dia de germanor, de lloança a Déu i de participació del goig que ens dona la pau del Senyor. Així ens parlen els Fets dels Apòstols 1, 42: "Tots els creients eren perseverants en els ensenyaments dels apòstols, en la unió i en la fracció del pa i en les pregàries.

■

Ple de l'Ajuntament

El dos d'octubre se celebrà el ple a l'Ajuntament.

En primer lloc s'aprovà l'acta anterior de l'extraordinari del catorze d'agost.

Ja s'han presentat a la Comissió d'Urbanisme els plans parcials de l'eixampla del cantó est de la població.

Enguany hi hauran dos monitors per a ensenyar gimnàstica a les escoles i es faran hores extres dedicades a un ensenyament més intensiu de l'esport del que tant faltat n'està el poble. En el pla parcial, en el referent a l'ermita de Sant Vicenç, el consistori no es posà d'acord, ja que es varen ensenyar molts plans, però la cosa va quedar tal com havia començat.

De la Urbanització Costa Blanca es va dir que tots els organismes ja n'estaven assabentats de la necessitat que hi ha de resoldre els problemes que els afecten, solament s'ha trobat una pega amb la Diputació i és que per comptes de creuar la carretera amb quatre vials, sols n'hi hauran dos.

En la secció de precs i preguntes, el Sr. Sardà va preguntar com estava

l'assumpte dels telèfons i li contestaren que no es trobava el solar adequat per a la instal·lació de la central. I al mateix temps el senyor alcalde posà en coneixement dels consellers que si en sabien un que fós apte ho diguessin al proper ple.

També el Sr. Sardà demanà com estava l'adquisició del cotxe patrulla que en el ple del dos de febrer d'enguany s'havia aprovat, però resulta que encara se n'ha de fer l'expedient.

L'edil Sr. Felguera pregunta per la font de Cal Campanyà, si ja l'arreglaven, perquè els promotors de la Urbanització "Conde de Sert" es van comprometre a arreglar-la, però no digueren quan.

El Sr. Balcells va dir que al vespre voltaven moltes bicicletes sense llum, el que era molt perillós i podria produir algun accident. Es va demanar que els de governació hi posessin mà.

De la correspondència rebuda, cal destacar l'escrit que envià el Sr. Governador fent saber a l'Ajuntament que s'ha desestimat a Sercomsa d'instal·lar un femer controlat d'escombraries situat dins el terme i prop de Costa Blanca.

JAUME PASTALLÉ ■

CAMPAMENTS

1975

RANGERS DE MARTORELL

El dia de sortida estava fixat pel dilluns, 14 de juliol. Tots érem, aquesta data, a l'estació de la RENFE.

Vam anar a Barcelona, sortint de Martorell a les set i com que el tren anava fins a Granollers, en comptes de quedar-nos a Barcelona i prendre un tren cap a Girona, vàrem arribar amb el mateix tren fins a Granollers. Hi vam arribar a dos quarts de nou. El tren de Girona sortia al cap de deu minuts (un quart, comptant el retard).

Una vegada a Girona, ens preocupàvem del menjar. Eren dos quarts d'onze i encara no havíem esmorzat, per això ens asseierem a un bar a beure "coca-colas" i "fantas". Després d'omplir l'estómac, ens vàrem preocupar dels autocars cap a Olot.

Preguntàrem als ciutadans gironins, que ens van atendre molt bé. La línia d'autobusos de Girona a Olot i viceversa és propietat de la TEISA, a la qual hi arribàrem després de passar per carrers i passo "cebra". A les dotze sortia l'autobús i tots hi estàvem reunits després d'haver fet un vol per Girona. Vam comprar tabac i fumàrem una cigarreta, que ja estava acabada abans d'arribar. Entre els onze vam comprar un paquet.

Dins l'autobús hi feia una calda...! Però alguns dels nostres feiem xibarrí i cantàvem (a la una, i a la do, l'himne del Barça, etc.). I, una cosa curiosa, el conductor ens va dir que no embrutéssim l'autobús, no el trenquéssim i a qui perbocava menjar li feien pagar cent pessetes per la feina de netejar-ho.

Després d'haver vist el llac de Banyoles, vam arribar a Olot i allà vam dinar. Els dos grups vàrem passar divertida aquella hora i mitja. Des d'Olot a la Vall de Bianya hi ha sis quilòmetres i vuit fins al campament, el Molí d'En Solà. Havia de venir un cotxe de Martorell i l'esperàvem, però com que no venia,

vam marxar a peu i amb el sol que feia i carregant la motxilla...!

Ens havíem parat a un bar on vam descansar i prendre begudes refrescants. I allí, a tres quilòmetres d'Olot va arribar el cotxe esperat, el conduïa en Joan amb l'amo del terreny on acampàrem, ell també amb un cotxe, i els hi vam carregar motxilles i "nanos" (nosaltres mateixos), però, encara així en un 2 CV i en un Renault 6 no hi vam capiguer tots; quatre rangers amb un cap anàvem a peu i jo, un d'ells. Però una vegada els cotxes van descarregar tornaren i agafaren la resta del personal i, en cinc minuts, estàvem al campament.

A l'arribar-hi eren les sis; el lloc era un petit prat amb arbres al cantó i un camí al mig, al costat un altre prat que era més alt on hi vam muntar les tendes. Eren "macos" aquells freixes tan alts. Hi havia també una taula de pedra i uns troncs. Un pont romànic que travessava el riu, un riu petit i ple de pedres. Primer no em va agradar, però era allà on havíem d'acampar; després em va agradar molt. Ens havien dit els caps que l'amo del terreny on vam acampar era molt simpàtic i igualment la seva dona.

Hi havia feina. Vam muntar les tendes, vam acostar troncs a la taula de pedra que servirien per a seients, vam muntar la cuina, vam fer les latrines, etc.... només les coses principals. Ens vam banyar i després, dinar. Una vegada havíem dinat, a reposar una mica i després, altra vegada a seguir fent instal·lacions.

A la nit, després d'haver sopat, vàrem fer una reunió que tractava dels problemes del campament, com fariem les coses, el menjar el fariem dos rangers amb un cap i ens el servirien. A mi em va tocar el dissabte. El campament estava regit per una precarta feta a Martorell, les lleis del nostre campament; demà passat, dimecres, fariem la carta.

A la tenda hi havia molta gresca, les màrfagues, aquesta és meva, l'altra té poca palla, etc.... Una vegada tots al seu lloc, jo amb els de la meva tenda, volíem fer xibarrí.

Explicàvem acudits, coses personals i també empipàvem els altres de l'altra tenda. Era una guerra i ens vam divertir.

El dimarts ens vam llevar a les vuit del matí. Vam esmorzar, pa amb melmelada i llet amb galetes. Després de rentar els plats de l'esmorzar i els d'ahir a sopar (no teníem temps el dilluns, era fosc) ens vam reunir per tractar sobre les instal·lacions necessàries per la nostra estada. Vam arreglar la taula, la cuina la vam canviar de lloc perquè hi tocava el sol, després vam veure que el segon lloc era pitjor que el primer i ho tornàrem a canviar (esmorzant a l'hora justa no teníem sol, tampoc a l'hora de dinar i, molt menys, al sopar), fèrem un clot per a les escombraries, arreglar les tendes, etc.... va ser el dia que vam treballar més.

Ens vam banyar al riu, amb quin gust després d'haver suat tant! El dinar fou molt abundant. Després jocs, etc.... I així va arribar el sopar; n'hi havia de llepar, però no tots ho érem! Beguérem

llet i ens reunírem per a tractar de la marxa del campament. De pegues en van sortir poques, vam xerrar sobre altres coses i, aviat, a dormir. No vam fer tanta gresca com el dia anterior perquè els caps estaven enfadats amb el que va passar el dia abans, a la nit, és clar. Encara que una mica sí que en vam fer.

El dimecres ja sabíem tots el que faríem perquè estava penjat a un arbre un cartell que ho indicava, junt amb la precarta.

Vam fer la gimnàsia, un al davant i

El senyor del Molí d'En Solà, junt amb la seva dona i els seus fills, van assistir a la inauguració del campament. Va ser realment divertit. Cançons, representacions, el "tòtem" parlava, etc. Una cosa curiosa: quan va parlar el tòtem (un magnetòfon), el primer que va dir va ser: proves, 1, 2... proves... Va ser el més inesperat i ens va fer riure.

El 17 de juliol, dijous, estàvem tots dins la tenda, uns dormint i altres deserts, hem mirat l'hora i hem vist que ja eren les vuit, hem cridat els caps

ràrem l'expedició per tal de conèixer els voltants. Hi havia quatre grups.

Tots, menys un, han arribat a lloc. Hi havia dos grups que havien anat més a prop i els altres, més lluny. Per això els qui havien anat més lluny han arribat més tard.

La pega d'avui és que el cel estava núvol i per això un grup no hi ha arribat, els ha plogut abans d'arribar-hi; han hagut de fer l'enquesta al Molí d'En Solà. Als altres els ha plogut al final, quan ja arribaven.

Consistia en anar a una part de la comarca i preguntar com és aquesta, habitants, història, festes, etc....

En tornar hem dinat. De bany, res. Feia fred. El dinar era complet: arròs blanc amb tomàquet i un ou ferrat, amanida i carn arrebossada i prunes. Després vam preparar material per l'Olimpiada, que férem més tard. Hem fet uns arcs fenomenals, almenys el meu! Tot seguit hem passat el temps amb un parell de jocs i ens hem banyat. Com que el cel estava negre hem arreglat les tendes i abans d'acabar ja s'ha posat a ploure.

Tots estàvem a les tendes, cadascú a la seva. Cantàvem cançons, llegíem revistes, etc... passar el temps. A la meua tenda hi havia una soprano i una guitarra a més a més dels "cançoners".

Quan ha parat de ploure, hem sortit i hem acabat d'arreglar la tenda. Ha tornat a ploure i tots altra vegada a dins. Quan ha parat, hem sortit per fer el sopar. Feia fred i ens hem abrigat bé. Hem sopat amb molt de fred i la llet que sempre cremava, avui, almenys, també ha passat igual, ja que feia fred.

Després de sopar, hem xerrat una mica tots junts i ràpidament hem anat a dormir. Tots estàvem dormint, poc després, degut al fred.

(Continuarà)

TERMINOLOGIA ESCOLTA:

- **Caps:** Són els responsables de cada una de les unitats o grups del moviment escolta.
- **Ranger:** És el noi de 12 a 14 anys que forma part de la unitat intermitja entre llobatons i pioners.
- **Carta:** Són els principis i les normes elaborades per l'equip de rangers de cara a un progrés col·lectiu. Representa la seva carta constitucional que es comprometen a realitzar.

els altres seguint-lo i fent el mateix (una gimnàsia divertida, que en diem nosaltres). Ens rentàrem la cara i les dents al riu i esmorzàrem pa amb tomàquet i fuet. Arreglàrem les tendes i acabàrem les instal·lacions, fent uns penja-robes a l'interior de les tendes. Després, vam netejar el campament i tot seguit ens vam remullar al riu que sempre tenia l'aigua fresca. Un riu amb moltes pedres que era millor banyar-s'hi calçat que no pas descalçat. Per dinar menjàrem macarrons, amanida i salsitxes. A un ranger l'anàvem empiant, com sempre. És un pesat, amb els seus "rotllos" i la "seva guerra psicològica". Li dèiem que un menjar l'havien fet amb mosquits, que havia caigut per terra i seguidament ho deixava, donant-ne un altre. I un cap li va dir que si una cosa no la volia, que no l'agafés perquè era la segona vegada que ho feia (l'altra vegada amb una hamburguesa). Com que no treballa gaire i ens empipa perquè sempre protesta, és al qui més molestem del campament. La llàstima és que un ranger ha hagut de marxar perquè el seu pare ha tingut un accident i ell ha hagut de suplir-lo; llàstima, no més hi ha estat un parell de dies.

El dimecres volíem inaugurar el camp i per això vam fer un foc de camp: una festa. Un grup va fer la Carta mentre tant una altra feien un tòtem, després ens vam posar a treballar cadascú pel seu costat i quan gairebé estàvem, els caps ens van dir que degut al treball fet en aquells últims dies no estàvem gaire animats i la festa no sortiria bé, igual que una altra vegada a l'ermita de Santa Margarida. Però com que per votació vam guanyar els qui dèiem de fer-la, es va fer.

perquè no ens avisàvem i ja era hora. Amb el permís d'aquests, hem tret els rangers de l'altra tenda fora dels seus sacs. Ens miraven estranyats. Ens hem vestit i tot seguit hem fet la gimnàsia, alguns amb mandra. A les cordes i al pont de mico només hi han pujat uns quants. Ens hem rentat la cara al riu i mentrestant els de la cuina feien el menjar. Era bona la mantega i melmelada amb galetes i pa. Després prepa-

Paisatges d'Olot a Martorell

El dia 15 de setembre passat, a la Biblioteca de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, J. Fàbregas Montserrat, natural d'Amer i veí d'Olot, va presentar una mostra de la seva obra: Pintura.

Un pintor, em sembla, deu estar condicionat, quant al resultat de la manera d'expressar-se, pel terror on ha nascut, i si a l'ensem hi transcorren les seves hores, més arrelats ha de tenir els sentiments de lloc.

És natural, doncs, que la pintura de Fàbregas Montserrat sia un cant a la comarca; i aquesta comarca és la d'Olot.

Tot això i altres coses més tenia esboçades ja, per ésser publicades al "SOLC" del mes passat, car l'exposició del pintor Fàbregas l'havia anat a veure el dia abans de la inauguració i aquesta va tenir lloc, com he dit al començament, el dia 15 de setembre; però, ja estava tot endegat a la impremta i no vaig arribar-hi a temps. Al cap de cinc dies vingué a les meves mans un comentari signat per S. Pons i publicat al Setmanari "MARTORELL", i fou tan forta la sensació de basca que vaig sentir en llegir aquest, diguem-ne article, que recordant "Els ulls del Germà Etern", d'Stefan Zweig, no tinc coratge de jutjar la pintura de Fàbregas Montserrat.

El gran crític, crític a nivell europeu, Francesc Pujols, extraordinari descobridor de talents que avui, triomfen rotundament (la seva obra, s'entén), no havia tingut mai la gosadia de dir: això és dolent, això és horrible. (Em sembla que tampoc devia posar-se pas amb el preu de les obres i

menys amb els seus marcs). Ell, el mestre dels crítics, ni tant sols criticava, només parlava d'un pintor o d'un músic si tenia quelcom a dir que fós positiu; si no en parlava és que no ho trobava bé. Això, al meu entendre, és d'una elegància digna d'un home que sap el que porta entre mans. El que ho vulgui entendre... jo per la meua part, ja començo a tenir la bifurcació irritada de tants savis de via estreta que es veuen en cor de

criticar, xerrar i jutjar del que no en tenen ni P. idea.

J. Fàbregas Montserrat és un pintor que pinta el que veu i veu el que sent; i jo diria que sent profundament el paisatge, les seves pintures són un cant als verds, als ocres i sobretot a la llum dels paisatges olotins.

És autodidacte; la seva escola és l'observació de la naturalesa i la seva tècnica l'experiència pròpia i una mica del seu pare, gravador.

—I vostè, Fàbregas, per què pinta?

—Pinto perquè tinc necessitat de posar color; pot ésser degut a que el meu país tot ell és un devesall de color.

—Quin concepte té de l'art actual?

—No puc opinar, car el meu contacte amb la pintura no és pas massa extens. Crec que el millor és seguir la meua manera i no complicar-me massa la vida.

—De totes maneres, coneix alguna escola d'art? I creu que el que fan és positiu?

—No he assistit a classe, però conec la d'Olot i crec que és positiu des del moment que, arreu existeixen firmes que es consideren, i són producte d'aquesta escola.

—Creu necessari l'ensenyament de l'art a les escoles?

—Sí, rotundament; quantes coses s'entendrien si, apart de llegir i escriure, com normalment es diu, ensenyessin a entendre l'art més, potser, que practicar-lo?

—Gràcies, Fàbregas, i completament d'acord amb això de l'ensenyament.

M. CARBONELL ■

MÚSICA DE CÀMARA PER A GUITARRES

El passat diumenge dia 5, vaig assistir al concert que es va celebrar a la sala d'actes del Centre de Cultura a càrrec del "Quartet Tarragó".

El programa va ésser complert quant a diversitat de formes musicals i compositors, perquè es varen interpretar obres de: F. Guerrero (1528-1599), Teleman (1681-1767), F. Sor (1780-1839), Stravinsky (1882-1971), Turina (1882-1949),

G. Guinovart (1941), L. Balada (1933).

Quant a la interpretació, va ésser d'una justesa expressiva molt difícil d'aconseguir, sobretot en els matissos, en el mateix so, que fluïa de les cordes espontani i elegant.

Un altre punt que cal assenyalar és la compenetració amb què van interpretar el concert: sobretot jo destacaria els "Apunts per a quartet de guitarres", de L. Balada.

L'única nota que vaig trobar dissonant, va ser el preu de les entrades i la manca de públic.

JOSEP ARIAS ■

per JOSEP ALEMANY

Dissabte, 18 d'octubre:

MURIEL, d'Alain Resnais.

MURIEL, OU LE TEMPS D'UN RETOUR. França, 1963. Real.: Alain Resnais. Guió: Jean Cayrol. Int.: Delphine Seyrig (Hélène), Jean-Pierre Kérien (Alphonse), Jean-Baptiste Thierrée (Bernard).

"El cinema dit "de l'alienació" ens ha ofert una forma d'spleen com la que apareix en els períodes històrics de decadència, o, el que és el mateix, de boom econòmic incontrolat. Aquest spleen, cactus exuberant d'un veritable desert de sentiments, reflecteix el que rars films com "L'Eclipse", "Hiroshima" o "Vida privada", han identificat com la crisi general del desig, una inadequació fonamental de l'home contemporani per servir-se

eficaçment de les forces vitals, una pèrdua de control sobre l'atzar. És a dir, que aquests films de què parlem expressen una nostàlgia sobtada, desesperada, de les valors essencials del surrealisme.

Mirant aquest món estranyament agitat per nimietats o per aparences, hom s'adona que sofreix d'una incapacitat fonamental a plantar cara. Constatació angoixada d'un autor sobre la pèrdua de potencial màgic de l'instant. MURIEL és una mica el negatiu del trobament, al mateix temps que una crida desesperada als valors que es perden.

El que és Muriel, finalment, és la tortura. Bernard ha assistit, i participat, a les atroces crueltats realitzades pels soldats francesos sobre una jove resistent algeriana. Els records de Bernard estan basats en un acte acomplit i irremeiable, al contrari d'Alphonse i d'Hélène que mai no han acabat res en la seva existència. Bernard creu que la seva única oportunitat de sobreviure consisteix a contar "Muriel", a testimoniar. Serà l'únic protagonista de l'acció que podrà superar el seu passat per un acte irremeiable: elimina Robert, principal torturador de Muriel, i serà plasticat (in absentis) pels seus antics còmplices.

MURIEL és una mica el naufragi de la concomitància, la pèrdua dels pols magnètics de la passió. Agraïm a Resnais aquest advertiment, que el situa més que mai enmig dels esperits generosos i els grans moralistes del seu temps".

(Robert Benayoun, "Positif" 56, novembre 1963)

Dissabte, 8 de novembre:

LA SALAMANDRE, d'Alain Tanner.

LA SALAMANDRE. Suïssa, 1971. Real.: Alain Tanner. Int.: Bulle Ogier (Rosemonde), Jean-Luc Bideau (Pierre), Jacques Denis (Paul), Marblum Jéquier (la dona de Paul).

Alain Tanner, abans de filmar independentment, havia realitzat reportatges per a la T.V. suïssa. Alain Tanner ha declarat a propòsit de LA SALAMANDRE:

"El tema és una mica autobiogràfic: els dos personatges masculins sóc jo a la televisió. El periodista, amb tots els problemes que això comporta, l'objectivitat impossible i la limitació inevitable del camp de visió; l'altre, l'escriptor, és el poder de la imaginació. Les dues actituds no són pas contradictòries; al meu entendre, han d'ésser paral·leles o complementàries. A LA SALAMANDRE les esquematitzo i les oposo artificialment perquè les encarno en uns personatges molt diferents que han de representar, en gros, l'actitud realista i l'actitud imaginativa. Fer reportatges, periodisme a la televisió, és només tenir dret a la primera d'aquestes dues maneres de copsar la vida. Cal imaginar el futur per a no restar eternament presoners del fan-gar de present. A Suïssa, aquesta facultat d'imaginació és una de les que manquen més cruelment: hom té la impressió que tot serà sempre igual, que la gent és feliç així, que tot és perfecte, quan en realitat tot està per reinventar.

Els tres personatges són una mica el personatge que jo voldria ésser. M'agradaria ésser com el periodista a qui és indiferent de pagar el seu lloguer, com l'escriptor que sap reparar un Solex i que és probablement més rigorós que jo en el seu treball, com la noia que té el coratge físic d'anar-se'n sense saber el que el futur li reserva.

Bulle Ogier és un personatge que té la seva autonomia en la mesura que evoluciona ella mateixa cap a una presa de consciència de la realitat. Però, d'antuvi, personifica aquesta revolta d'instint que va a parar a la imaginació i que por ésser un punt de partença tan eficaç com tots els esquemes ideològics".

(Entrevista amb Alain Tanner a "Positif", 135).

"A LA SALAMANDRE m'ha divertit la inversió dels dos caràcters masculins. És l'escriptor bohemí qui dona proves de la més gran penetració psicològica, tan quan pretén reconstruir la història de la "Salamandra" sense conèixer-la, com

quan l'aconsella sobre la manera de distingir els seus veritables enemics de la gent simplement indiferent (encara que ens sembli que els seus consells no són entesos del tot). Al contrari, el periodista-enquestador lligat al real, incoent-hi el més actual (el Brasil), fracassa no només a reconstruir l'incident que ha traumatitzat l'heroïna, sinó també a seguir el curs d'aquesta.

L'humor d'aquests dos homes és feliçment tan intrínsec com comunicatiu: esclata en una escena (parcialment improvisada?) on al mateix temps comenten el mecanisme electoral i la proximitat de la utopia revolucionària: "La felicitat està a la vora! La felicitat està lluny!" enmig d'una confusió de neu i de branques.

Tanmateix el film triomfa gràcies a Bulle Ogier. Posada en òrbita per Jacques Rivette (i n'hi ha prou amb dir el que LA SALAMANDRE, fins i tot en detalls com els de l'entrevista, deu a "L'Amour Fou") Bulle Ogier travessa com una cometa ardent el cel gris on es fan i es desfan els febles destins dels altres personatges

(Gérard Legrand, "Positif" 135, febrer 1972).

Pel·lícules interessants que es projectaran a les sales comercials de Martorell:

ZARDOZ. Gran Bretaña, 1973. Real.: John Boorman. Int.: Sean Connery, Charlotte Rampling, Sara Kestelman.

ARABESCO. U.S.A., 1966. Real.: Stanley Donen. Int.: Sophia Loren, Gregory Peck.

EL HIDALGO DE LOS MARES (Captain Horatio Hornblower). U.S.A., 1951. Real.: Raoul Walsh. Int.: Gregory Peck, Virginia Mayo, Robert Beatty.

CLUB CINE FOTO

Vivimos en una época en que manda, preferentemente, la expresión por medio de la imagen. La televisión nos confirma esta idea repetidamente, machacando en nuestras mentes lo que tenemos que vestir, de comer y de usar. Y por lo que nos cuentan las estadísticas, la publicidad por medio de la imagen es preferentemente positiva.

En los cines de estreno de las grandes ciudades, se da paso en la actualidad, aparte de los filmes publicitarios, a las series de documentales o films "cortos" amparados por recientes disposiciones oficiales.

Por nuestra parte, por la de los amateurs en cine y fotografía, esta actual predisposición hacia la expresión a imagen, ¿dónde ha quedado o hacia dónde va?

Nos faltan organizaciones locales dispuestas a sacrificar horas en programar, orientar o dirigir actos dedicados al auténtico amateur. Como bien dice la palabra, "amateur" es el señor que ha adquirido una cámara relativamente buena, con los últimos adelantos conocidos, técnicamente perfecta. Es el que sacrifica unas buenas pesetas en adquirir material, films o carretes fotográficos y se esfuerza en expresar, por medio de las indicadas imágenes, unos movimientos, sean de protesta, exposición o denuncia de un particular tema.

Como sea que sus producciones no pueden tener, forzosamente y por falta de orientación, unos resultados aceptables, la ilusión se difumina y decae el ánimo por no poder conseguir el sistema de expresión deseado.

Si la foto no es buena o el film amateur no nos dice lo que

el autor pretende, este material acaba por carecer de aliciente y es una obra desconocida por el público, que al final es lo que se pretende.

Por nuestra parte, el "Club Cine-Foto Martorell", con la colaboración de muy pocos de sus componentes, nos esforzamos en continuar con la norma de producir y enseñar lo relativamente bueno que en la actualidad se realiza en nuestra Villa.

Los resultados en cuanto a colaboración y asistencia de público, nos dejan un sabor amargo de boca y nos obligan a preguntarnos: ¿qué es lo que hoy día atraerá a la masa?

Recientemente y como excepción, celebramos un acto público en el Ateneo de Martorell, presentando varias películas de aficionados locales y consiguiendo un lleno total de público interesado en cine. ¿Qué clase de cine?, pregunto. La máxima atracción fue, sin duda, aquella película realizada hace bastantes años en que salía, mi tío, detrás de un mostrador, mi prima, antes de casarse, y viejas amistades que ahora son más viejas!!

Si la afición va por estos caminos, indudablemente estamos perdiendo el tiempo y dinero en procurar mejorar técnicas y expresar de forma actual, nuestras vicisitudes y retratar la época en que nos ha tocado vivir.

Todo nuestro interés está en poder enseñar, criticar o alabar un sistema viejo de expresión que es el cine y la foto, haciéndolo más actual y dinámico, con ello contamos con excelentes conocedores del tema. La cátedra está aún abierta. ¿Quién quiere estudiar con nosotros...?

R. ■

A l'hora de voler fer un anàlisi del llibre d'Orwell "HOMENATGE A CATALUNYA", cal informar al lector que la seva trajectòria comença a finals de l'any 1936, època en què l'autor arriba a Barcelona portat per la seva pròpia necessitat de copsar plenament les controvèrsies que en aquell moment s'esdevenien al nostre país. És necessari, doncs, de tenir ben clar que Orwell parteix a cada instant de la pròpia experiència per constatar les diverses situacions que es van lliurar al seu voltant i que, lluny de voler teoritzar seguint el camí dels intel·lectuals de la seva època, es lliura vigorosament a la tasca que l'ha decidit a venir.

Al moment d'arribar al nostre país, es troba immers en l'empenta revolucionària que ha donat força als diferents òrgans polítics, CNT-FAI (Anarcosindicalistes) i POUM (Partit marxista independent) per a enfrontar-se als sublevats. Així ens descriu amb gran lucidesa, sense donar-hi en cap moment sentit partidista, el pas per les improvisades casernes, el que ell mateix còmicament anomena "instrucció", l'estada al front entre Alcubeire i Saragossa, la manca de veritable armament d'aquell improvisat i, més que res, coratjós Exèrcit, que portava a un estancament de les línies al front, amb les conseqüents guàrdies, patrulles, excavacions, fang, pluja i vent, mentre els trets aïllats i els atacs esporàdics sols significaven el manteniment de les posicions per part de les dues bandes.

Així, durant aquests primers mesos té ocasió d'aprofundir els contactes amb la gent que l'envolta. Fent servir la seva pròpia expressió, ens diu que "Són persones que, d'una manera àmplia però no pas inexacta, podríem considerar com a revolucionaris. (...) Era el resultat del sistema de milícies, que no fou alterat radicalment fins cap al mes de juny de 1937. (...) Més o menys per atzar, jo havia anat a raure enmig de l'única comunitat de volum considerable dins l'Europa occidental on la consciència política i l'odi contra el capitalisme eren tòniques més normals que llurs contràries. (...) Moltes de les motivacions de la vida civilitzada —l'esnobisme, l'afany de diners, la por del superior, etc.— havien, simplement, deixat d'existir. (...) Perquè les milícies espanyoles, mentre van existir, van ser una mena de microcosmos d'una societat sense classes". He cregut necessari reproduir aquestes

per JOSEP RUIZ

frases perquè per a mi representen el nucli del que l'autor ens vol transmetre durant tota la seva obra. Perquè ell va venir cercant les respostes a uns interrogants que en aquell moment històric tan sols es podien trobar aquí, en la nostra lluita i en la nostra gent. Portat pel seu idealisme, enfrontat als intel·lectuals que només donaven creença i difusió a unes notícies de premsa perillosament deformades i manipulades, es va adonar que es jugava massa al nostre país per a ésser espectador passiu d'un conflicte que podia esdevenir l'avançada d'una nova concepció de societat.

És per això també que, tot just arribat del front i en trobar-se ocasionalment a Barcelona durant les festes de maig, copsa ràpidament el daltabaix que representa la maniobra del PSUC (instigador de la burocràcia estatal centralista staliniana i, per tant, contrarrevolucionari) que ja controla la Generalitat i que busca l'enfrontament amb la CNT i el POUM per tal d'eliminar-los no sols com a partits que podrien inquietar-lo en el poder, sinó també com a forces revolucionàries que lluiten per uns ideals concrets. Així, ens transmet la tristesa i l'aclaparament que li produeixen les detencions i la persecució de què són objecte tots els qui fins llavors s'havien manifestat i actuat com a llibertaris, creant les milícies i les col·lectivitacions, o els qui per les seves idees oposades al PSUC són apartats dels llocs decisoris, calumniats davant els seus propis seguidors i, com va succeir en el cas del POUM, declarat una organització il·legal, essent totes les seves oficines y dependències requisades, els seus dirigents empresonats i molts d'ells assassinats amb la paradoxal acusació de "conjurats feixistes".

Al final, ell mateix ha de marxar per la frontera francesa amb el convenciment d'ésser "depurat" en cas de caure en mans del ja nou poder establert i és en aquell moment, tot just a l'acabament del 1937, quan realitza la tasca asombrosament lúcida d'exposar el seu testimoniatge personal en unes pàgines que no poden ésser desconegudes pels qui desitgen conèixer una mica més el que ens han explicat que va succeir al nostre país.

EDICIONS ARIEL. Barcelona,
1.ª edició, desembre 1969.

HOMENATGE A GEORGE ORWELL CATALUNYA

ARIEL

PARTICIPE EN EL EXTRAORDINARIO SORTEO

Entre los titulares de LIBRETAS DE AHORRO A LA
VISTA O CUENTAS CORRIENTES, que efectúen
alguna imposición hasta el

31 de Octubre de 1975

11
PREMIOS DE
25.000 PTAS.

11
PREMIOS DE
50.000 PTAS.

33
PREMIOS DE
10.000 PTAS.

11
PREMIOS DE
100.000 PTAS.

**51 DIA
UNIVERSAL
DEL
AHORRO**

**Y
515
PREMIOS MAS
DE 5.000 PTAS.**

**6
PREMIOS
DE
UN MILLON
DE PTAS.**

**6
PREMIOS DE
250.000 PTAS.**

**CAJA DE PENSIONES
PARA LA VEJEZ Y DE AHORROS**

"la Caixa"

de Catalunya i Balears

SUCURSAL DE MARTORELL:

**P. Cardenal Gomá, 6
Teléfono 875 00 24**

CRIANZA
Y
EXPORTACIÓN DE VINOS

Embotellador n.º 3847
Exportador n.º VE - 46250

BODEGAS J. SARDÁ

José Antonio, 78-80 - **CASTELLBISBAL** - Teléfonos 12 y 43

PROCASA S. A.

Promotora Cañadell-Sardá, S. A.

Vende pisos de gran confort con:

**Jardín Infantil - Portero electrónico - Calefacción
Parking - Antena colectiva - Ascensor y amplias
terrazas con sol todo el día.**

— VISITE PISO DE MUESTRA —

INFORMACIÓN:

C/. Rabella, A-7 - Tel. 63

C/. José Antonio, 78-80 - Tel. 63

y en la misma obra, C/. 25 de Enero

CASTELLBISBAL

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ:

D. que viu a (.....)
Carrer..... núm. pis porta desitja rebre la
revista "SOLC" des del n.º....., abonant el seu import trimestralment 75' - Ptes. ☐, semestralment
150' - Ptes. ☐, anyalment 300' - Ptes. ☐, contra el meu c/c. n.º..... del Banc o Caixa.....
o mitjançant rebut presentat a domicili ☐.

Signatura,

Data/...../.....

NOTA: Considerem als antics subscriptors de la revista durant el segon trimestre subscrits a la mateixa, el
que es mantindrà si no disposen el contrari. Gràcies.

Envieu aquesta Butlleta a Pl. Església, 1 - MARTORELL

Electrodomèstics CUSBER

*Distribuidor oficial
per Martorell
de productes:*

Francesc Pujols, 5

Telèfon 875 29 15

EN INVIERNO Y EN VERANO...

Almacenes Manresano

Plaza Caudillo, 18 - Tel. 875 05 75 - MARTORELL

Bar Catalunya

El vostre Bar

PREFABRICADOS

STUB

Prefabricats de Guix Escayola "VALLS"

Plaques Decoratives 60x60 cms.
Plaques llises "Stall" 120x60 cms.

Representació, venda i col·locació:

R. TERMENS

carrer Serafi Julià, 11 - Telèfon 24
SANT ESTEVE DE SESROVIRE

SOL SOLET

*Galeria d'Art i
Activitats Culturals*
GELIDA

Farmacia

Massaneda Rovira

Análisis clínicos — Alquiler pesa bebés

Plaza Caudillo, 11 - Tel. 875 1897

MARTORELL

BOLETÍN DE SUSCRIPCIÓN:

D. que vive en..... (.....)
Calle núm. piso puerta desea recibir la
Revista "SOLC" desde el n.º abonando su importe trimestralmente **75' - Ptas.** ☐ semestralmente
150' - Ptas. ☐ anualmente **300' - Ptas.** ☐ contra mi c/c. n.º del Banco o Caja
o mediante recibo presentado a domicilio ☐.

Firma,

Fecha/...../.....

NOTA: Consideramos a los antiguos suscriptores de la revista durante el segundo trimestre suscritos a la misma, lo que se mantendrá si no disponen lo contrario. Gracias.

Envien este Boletín a Pl. Iglesia, 1 - MARTORELL

VELOGAR

visillo confeccionado • •

TEJIDOS

Manufactura del Alambre
Aráez

C/. Industria, s/n. (Pol. Ind. «La Torre») - Tels. 875 1642
y 875 1643 - Apart. 77

MARTORELL

**Apartamentos de calidad en:
Barrio Marítimo San Salvador
(Comarruga)**

Adquiera su

vivienda...

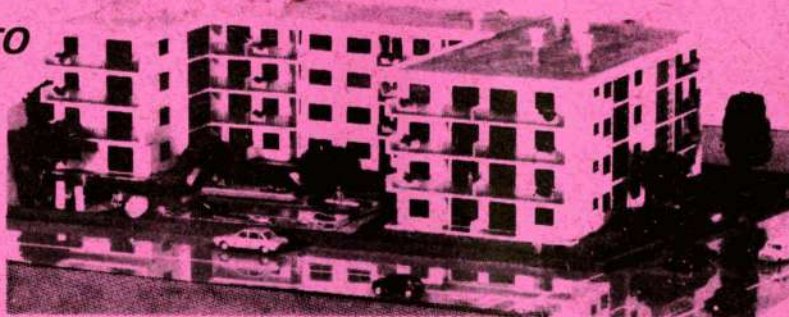
PISCINA

APARCAMIENTO

CALEFACCIÓN

AMPLIAS

TERRAZAS

**DIVERSOS TIPOS
DE PISOS**

**EXCELENTE
CONSTRUCCIÓN**

**AMPLIAS
FACILIDADES
DE PAGO**

Promociona: EDIFICIOS CANALS, S. A.

Dr. Massana, 12 - Tels. 875 1285 / 875 0266 - MARTORELL

**ANTES DE EFECTUAR
LA COMPRA DE
UN ELECTRODOMÉSTICO...**

No se fíe de la falsa publicidad.

Confíe en una casa seria que le ofrezca la máxima garantía y su justo precio.

**RADIO - T.V.
ELECTRODOMÉSTICOS
DISCOS
ALTA FIDELIDAD
FOTOCOPIAS EN EL ACTO**

ALMACENES MARTORELL
(Antigua CASA PALET)

C/. Santacana, 12 - Tel. 875 02 31 - MARTORELL

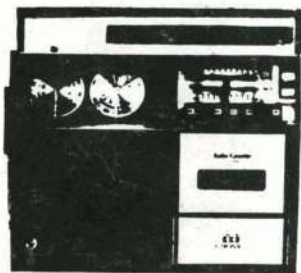
playman

CAJA DE AHORROS DE TARRASA

SORTEO EXTRAORDINARIO

35
Televisores
en color
de 26"

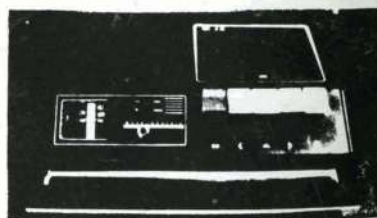

35 radio/cassette

Modelo ASTRONAUTA

35 radio/cassette

Modelo SNUPY

ENTREGA DE BOLETOS DEL 1 AL 31 DE OCTUBRE